

Loro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 711

HET AVONTUUR VAN DE BOM.

20 CENT

Het was blijkbaar een van die helsche machines, die werken door middel van een schok en dus niet door een uurwerk.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het avontuur van de Bom

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Een gestoord bal.

Nog nauwelijks was de avond begonnen, of reeds kon de Engelsche premier naar waarheid getuigen, dat zijn feest als volkomen geslaagd mocht worden beschouwd.

Niet alleen had een zeer groot aantal gasten gevolg gegeven aan de tot hen gerichte uitnoodiging, maar ook de clou van het jaarlijksche bal was ten tooneele verschenen, ditmaal in de gedaante van Ras Begul Khan, de zoon van een der machtigste, zelfstandig regeerende vorsten in het centrum van Engelsch-Indië.

Ongetwijfeld was er aan de komst van den jongeman een politiek kantje.

Het was maar al te goed bekend op het ministerie van Koloniën, dat de Radja van Gwalipur, zijn vader, behoorde tot die zeer moeilijk te regeeren vorsten, die zelfs geen schijn van inmenging dulden in hun bewind, en die zich aanstonds met hand en tand zouden verzetten tegen iedere poging van de Engelschen, zich met zijn zaken te bemoeien. En toch was het evenzeer

bekend, dat er in de binnenlanden van zijn rijk dingen voorvielen, toestanden zich handhaafden, welke de Engelschen elders ten strengste hadden verboden of met kracht hadden onderdrukt. Menschenoffers werden daar nog gebracht, en menigmaal kwam het nog voor, dat de weduwe van een hooggeplaatst man, hoe jong en schoon ook nog, hem in den dood moest volgen, wanneer hij overleden was, en in het vuur van den brandstapel de laatste, groote reiniging zou ondergaan.

En het Engelsche bestuur moest nu eenmaal rekening houden met de zeer groote, en daarenboven uitstekende bewapende legèrmacht, waarover de Radjah van Gwalipur beschikte, en die hem tot den laatsten man tot in den dood trouw terzijde zou staan, wanneer hij ooit de vaan van het openlijk verzet mocht ontplooiën.

Zoover was het nog niet gekomen, maar — de Radjah was de eenige zoon van den vorst, die destijds een zeer voornamen rol had gespeeld

tijdens den beruchten, vreeselijken opstand van de Sikhs — en hij had den aard van zijn vader niet verloochend.

De Engelsche staatsman heeft echter van ouds her uitgeblonken door een bijzondere mate van sluwheid, en waar hij kracht niet durfde aanwenden, daar paste hij andere middelen toe, die menigmaal even afdoende waren — al wilde het wel eens voorkomen, dat zij niet volkomen strookten met den goeden trouw, en andere, ouderwetsche begrippen, die goed zijn voor den burgerman, maar waarmede een diplomaat zich niet behoeft op te houden.

En zoo had men dan het oog laten vallen op Ras Begul Khan, die in Engeland gestudeerd had, aan de universiteit van Oxford, na heel wat tegenstand te hebben overwonnen van zijn vader, die de Engelschen hartgrondig haatte en hen liefst tot den laatsten man uit geheel Indië zou hebben verdreven.

Na voltooiing van die studiën, en toen hij reeds min of meer verengelscht was, riep zijn vader hem terug, klaarblijkelijk met het doel, hem uit te huwelijken aan de dochter van een of anderen machtigen nabuurvorst, maar de jonge edelman scheen niet gediend te zijn van de staaltjes van schoonheid en lieftaligheid, die zijn vader hem ter keuring bracht, althans, toen hij twee jaren later naar de Engelsche hoofdstad terugkeerde, toen was hij nog altijd ongehuwd, ofschoon hij reeds 21 jaar was, zeer knap, buitengewoon rijk, en steeds omzwermd door een aantal dames, die zich in het minst niet bekommerden om de bekende uitspraak van Rudyard Kipling: „Nimmer zullen het Oosten en het Westen elkander ontmoeten”.

In de balzaal althans van zijne Excellentie den Minister ontmoetten zij elkander wel degelijk, terwijl toch het oosten daar niet de minste moeite voor deed!

En van het oogenblik van zijn terugkeer af, begon de Engelsche regeering, door middel van haar daartoe het best geschikte organen, den jongen vorstenzoon, zooals men dat noemt „te bewerken”.

Om te beginne kreeg hij een kolonelsaanstelling, al was het dan ook à la suite, van een der garderegimenten, en het moet hier dadelijk gezegd worden, dat dit allesbehalve in den smaak viel van de Engelsche edellieden, die uitsluitend, het officierenkorps van dat beroemde regiment der lijfgarde vormden.

Een Indiër te midden hunner! Een kleurling! Het mocht dan een vorstenzoon zijn — hij was en bleef een zoon van het gekleurde, geminachte ras, al bezat hij ook een kapitaal, dat hem veroorloofde, per dag een 1000 pond sterling uit

te geven, zonder dat het daardoor noemenswaardig verminderde.

Maar de regeering zette door, en de officieren moesten het hoofd buigen. Trouwens, het waren er slechts weinigen, die zich verzet hadden. De overigen, meestal veel jonger, vonden Ras Begul een zeer geschikten kameraad, een uitmuntend sportsman — en daarenboven was hij van edele bloede, evenals zij zelven.

Dit was dus een eerepost, maar daarenboven werd de jonge Indiër ook nog benoemd tot luitenant bij een der regimenten kavalerie, die hun garnizoen dicht bij de hoofdstad hebben.

Het waren de beroemde Scotts Greys, een eliteregiment, waartoe men ook niet gemakkelijk toegang kreeg.

Maar daarbij liet de regeering het niet! De jongeman werd overstelpt met eerbewijzen, en men liet geen gelegenheid voorbijgaan, om hem in officieele en officieuze toespraken te huldigen.

Om kort te gaan, alles werd in het werk gesteld om den jongen, edelen Indiër over te halen tot Engelschgetinte inzichten, dan die door zijn vader werden gehuldigd, natuurlijk met het doel hem later wat gemakkelijker te kunnen regeeren dan den koppigen ouden heer, die daar nu zat in zijn prachtig paleis van zijn hoofdstad, en zelfs geen Engelschman zou ontvangen, die niet behoorlijk bij hem geïntroduceerd was.

Ras Begul liet echter nimmer merken, of-, en in hoeverre de Engelschen vorderingen maakten met deze pogingen, om hem bij voorbaat te temmen. Hij had een gesloten gelaat, waarop de aandoeningen zich ternauwernood afteekenden — en misschien had alleen zijn lijfbediende een en ander kunnen onthullen van de verschrikkelijke veranderingen die er met dat edele, strakke gelaat konden plaatsgrijpen, wanneer zijn vorstelijke meester zich ergens over opwond, of in woede geraakte.

Maar dat zou Ram Djegah zeker niet gewaagd hebben!

Wat zijn meester aangaat — hij legde steeds en altijd een koele hoffelijkheid aan den dag, schijnbaar zonder eenige voorkeur, en toch waren er heel wat Engelsche jongedames, die niets liever zouden hebben verlangd, dan wat meer en beter te worden opgemerkt door den schatrijken vorstenzoon, die eenmaal den scepter zou voeren over een groot gebied — bijna zoo groot als de helft van Engeland!

Men fluisterde immers wonderlijke dingen over de pracht van het ouderlijk paleis, over de honderden slaven, over de tallooze danseressen, die van jongsaf werden opgeleid voor hun beroep, over de feesten van ongelooflijke pracht, die de hoofdstad van Gwalipur soms aanschouwde.

En Ras Begul zelf was als het ware een levende reclame voor zijn land en voor zijn vaders rijkdom, zooals hij daar trotsch rondstapte in zijn schitterend gewaad van witte zijde, de kunstig gewonden tulband op het hoofd, en letterlijk behangen met juweelen van allerlei aard.

Tot zelfs zijn witsatijnen puntschoenen waren bestikt met parelen, en de reigerveer op zijn tulband werd op haar plaats gehouden door een karbonkel ter grootte van een duivenei.

Een paar zeer bekende juweliers, die ook hofleveranciers waren, hadden reeds fluisterend hunne opmerkingen gewisseld dienaangaande, en waren tot de slotsom gekomen, dat de Indiësche vorstzoon, afgezien van zijn innerlijke waarde, zooals hij daar liep ongeveer 200.000 pond sterling moest vertegenwoordigen!

Voor al de reusachtige diamant, die de beroemde Cullinan, wel te verstaan vóór het kloven naar de kroon stak, had aanstonds hun aandacht getrokken en een diepe bewondering gaande gemaakt.

De steen, geslepen met minstens eenige dozijnen facetten, was uiterst kunstig gezet, en hing aan een dun, gouden kettinkje om den hals van den bezitter, ongeveer een handpalm onder het met goud geborduurde boord van zijn tot aan den hals gesloten witzijden tunica.

Ras Begul was zeer lang, en zoo kon het bijna niet anders of dit prachtige sieraad moest uit alle hoeken der groote zaal gezien worden.

En het werd ook gezien!

In een hoek, tegenover dien, waar het orkestje had plaats genomen, dat bijna onophoudelijk speelde, stonden twee heeren, in een zacht gesprek met elkander verdiept, de een zeker niet jonger dan vijf en zestig jaar, met dun, wit haar, de ander nog geen veertig, met steil kastanjebruin haar, dat tot in een punt op het voorhoofd neerdaalde.

De oudste was Lord Douglas Seymour, de jongste was zijn secretaris Gerald Barnow.

— Hij is zoo trotsch als een pauw! mompelde de jongste der beide heeren, blijkbaar met betrekking tot Ras Begul, die op dat oogenblik juist op weinige passen afstand voorbijging met een soort van hofhouding van jonge meisjes, die zich achter hem uitwaaierden als de staart van den vogel, zoeven door den spreker genoemd.

— Hij mag het zijn — hij ziet er prachtig uit! gromde Lord Seymour. Die kwajongen zal het nog ver brengen!

— Waaruit zou men dat mogen opmaken?

— Uit het aantal vrouwen, dat hem volgt mijn waarde! antwoordde Lord Seymour droogjes. Een man met zooveel en zulke mooie meisjes achter zijn hielen is bestemd om een groote rol te spelen!

— Zou alles werkelijk echt zijn wat hij draagt?

Zijne Lordschap haalde de gebogen schouders op, en antwoordde:

— Een zonderlinge vraag! Wat dacht je, dat een Indiër van zijn slag zich zou vernederen, nageemaakte prullen op zijn koninklijke body te dulden? Liever zou hij alles in het water werpen! O, ik ken Ras Begul Khan! Hij is buitengewoon! Ik kan je zeggen...

Zijne Lordschap hield plotseling op, en de secretaris zag dat zijn nog levendige, grijze oogen gevestigd bleven op de breede vleugeldeuren, die van de groote feestzaal toegang gaven tot een soort van rotonde, met vier of vijf deuren, en vanwaar men de breede gaanderij kon bereiken op de eerste verdieping tot welke gaanderij de prachtige, marmeren statietrappen voerden.

De secretaris volgde de richting van mylord's blik, en het was alsof hij even schrikte.

— Maar lieve hemel — is dat niet onze vriend Phileas Baxter in hoogst eigen persoon? vroeg hij.

— Hij is het, en naar ik zou zeggen in hoogst opgewonden toestand! Hij is zoo bleek als papier, en hij schijnt zenuwachtig naar iets of naar iemand te zoeken. Aha — daar stevent al een bediende regelrecht op zijne excellentie toe, die daar juist zich in beminnelijkheden staat uit te putten tegen madame Ricardi, de schoone Italiaansche operazangeres!

— Hij wendt zich een beetje ongeduldig naar den bediende om...

— De bediende zegt hem eerbiedig iets...

— En zijne Excellentie schijnt te schrikken! Wat kan er gaande zijn?

Lord Seymour en Barnow keken elkander een oogenblik strak aan, en toen drentelden zij, met de handen op den rug, zich een weg banend door de dansers, naar een der beide andere deuren, die zich nog in de feestzaal bevonden.

Dat duurde wel tien minuten, en toen zij de deur bereikt hadden, troffen zij daar twee heeren aan, in dikke overjassen gestoken, de handen in de zakken en die zoo duidelijk op het eerste gezicht hun beroep verrieden, als een man het met mogelijkheid maar kan doen.

Het waren twee politieagenten in burger!

Een hunner zeide op zachten toon tot Lord Seymour, die zijn hand naar de kruk uitstreekte:

— Het spijt mij zeer, mijnheer — ik ben verplicht, U te verzoeken, hier te blijven!

— Hier te blijven? herhaalde zijne lordschap langzaam. Wat moet dat beteekenen? Ik heb geen lust meer om hier te blijven!

— Het spijt mij, mijnheer — deze deur is afgesloten! hernam de man die gesproken had, en

nu reeds heel wat minder beleefd, maar tamelijk kortaf.

— En mag men vragen waaraan dit optreden valt toe te schrijven? vroeg Barnow. Is men zoo op ons gezelschap gesteld, dat men ons met geweld hier wil houden?

— U zult het aanstonds al hooren mijnheer! antwoordde de ander.

De beide heeren haalden de schouders op en keerden op hunne schreden terug.

Reeds halverwege de zaal zagen zij, dat ook de andere zijde op dezelfde wijze versperd was.

Op dat oogenblik stond een van de bewakers juist te praten met een kleinen, zeer zwarten man, met donkere, een weinig schuins geplaatste oogen en lang glanzend haar.

De beide heeren hadden hem aanstonds al opgemerkt — en toen hadden zij hem voor een Rus gehouden, een van die talrijke uitgewekenen, vroeger misschien zeer rijk geweest, en die nu een geheimzinnig bestaan voeren in een van de hoofdsteden buiten Rusland. Zij hadden zich zelfs afgevraagd waaraan deze heer zijn uitnoodiging op dit bal te danken had, waarop alleen leden van den adel, hooggeplaatste beambten, schatrijke ingezetenen van naam en staatslieden werden genoodigd.

Het was nu duidelijk merkbaar, dat er iets gaande was.

Een zekere opwinding had zich van de gasten meester gemaakt, hier en daar zag men dansers midden in een charleston ophouden, en aller oogen waren thans gericht naar de breede vleugeldeuren, op welks drempel nu Baxter, de hoofdinspecteur van politie, nog altijd heel bleek in een opgewonden gesprek was met zijne excellentie den minister, terwijl naast hem de gestalten zichtbaar waren van drie of vier inspecteurs, en men op den achtergrond vaag een kleine legermacht van politieagenten kon ontwaren.

En plotseling verhief zich de krachtige stem van een der inspecteurs, die bij de deur op een stoel was gaan staan en die nu tot de aanwezigen sprak:

— Dames en heeren! het doet mij leed dat ik U moet storen, maar het betreft hier een zeer ernstig geval. Ik spreek in naam des Konings! Het is noodzakelijk dat zij hier onmiddellijk overgaan tot een identificatie van iederen gast afzonderlijk! Wij bedoelen alleen de heeren! De dames kunnen zich geruststellen — er zullen haar volstrekt geen moeilijkheden in den weg worden gelegd. Ik zal de heeren echter moeten verzoeken, allen hun invitatiekaart te vertoonen.

Er ging een gemompel op, en toen riep ergens een schelle stem in een hoek van de zaal:

— Ik heb mijn invitatiekaart in mijn overjas laten zitten!

— Ik ook! Ik ook! werd er geroepen.

— De heeren die hun kaart niet in hun rokzak hebben; kunnen zich onder goed geleide naar de vestiaire begeven! hernam de inspecteur op zijn stoel. Ik herhaal, dat het ons leed doet, hiertoe te moeten overgaan, maar de zaak is werkelijk van het grootste gewicht!

En daarop stapte hij van zijn stoel af, en onmiddellijk werden de noodige maatregelen genomen.

Alles ging tamelijk ordelijk in zijn werk. De heeren die zeiden dat zij hun invitatiekaarten in hun overjas hadden gelaten, werden tot een groepje verzameld in een der hoeken van de groote zaal, en vandaar een voor een onder geleide van twee stoere agenten naar de vestiaire gevoerd.

Daarna mochten zij doen wat zij verkozen.

De anderen werden in een tegenovergestelden hoek verzameld, en ook zij moesten zich afzonderlijk naar een der zijdeuren begeven, die nu weer geopend was, maar waar zich vier agenten geposteerd hadden.

Een der inspecteurs bevond zich daar ook, overtuigde zich dat iedere mannelijke gast van een deugdelijke kaart voorzien was, en daarbij werd hij geassisteerd door den minister zelf, die uiterst zenuwachtig scheen te zijn, en door diens particulieren secretaris, een lang, bleek jongmensch, dat met zeer verschrikte oogen iederen nieuwen gast opnam.

Een voor een zag men de heeren verdwijnen door de zijdeur, zonder dat iemand ook maar het minste begreep van de noodzakelijkheid van dezen maatregel.

Bij den kleinen, zwarten heer met de scheefgeplaatste oogen scheen het onderzoek zeer lang te duren. Hij stond glimlachend te wachten, met de handen in de zakken, en blijkbaar volkomen op zijn gemak.

De inspecteur draaide de kaart om en om, zijne excellentie bestudeerde haar nauwkeurig, zijn secretaris deed insgelijks, men stelde den zwarten heer eenige vragen, en toen bleek alles in de beste orde te zijn, en men zag hem door de deur verdwijnen, terwijl hij zijn kaart in zijn binnenzak stak.

Toen kwam Lord Douglas Seymour aan de beurt, die zoeven op zachten toon een paar woorden met zijn secretaris had gewisseld.

Men zag zijn gebogen gestalte met kleine dribbelpasjes naar de deur gaan, terwijl hij zijn kaart uithaalde, en die aan den inspecteur ter hand stelde.

Deze bekeek haar, knikte even, en wilde de kaart alweer teruggeven, toen de minister, die er eveneens een blik op had geworpen, een kreet van verbazing slaakte, zijnen gast strak aankeek en toen klonk in de zenuwachtige stilte zijn sta-

melende stem, die riep:

— Maar — dat is toch onmogelijk! Lord Douglas Seymour is zwaar ziek, zooals ik daar- even — uit zijn eigen mond heb vernomen — toen ik hem telefoneerde!

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

De bomaanslag.

Het bleef een oogenblikje zeer stil in de groote danszaal, die plotseling zulk een geheel anderen aanblik had gekregen, met de dames zachtjes fluisterend bijeen op een hoopje in een der hoeken, en de heeren, geuniformd of niet, in twee van de andere. Alleen Ras Begul Khan stond heelemaal alleen, met gekruiste armen en gefronst voorhoofd.

Hij scheen het beneden zijn waardigheid te achten, zich bij de anderen te voegen, als bij een kudde.

En in die stilte klonk weer de stem van den Minister, die dringend vroeg:

— Kunt gij mij dit verklaren, lord Seymour?

— O ja, heel goed, Uwe Excellentie! antwoordde de oude heer kalm. Natuurlijk hebt gij met een grappenmaker te doen gehad!

— Maar dat is onmogelijk ik herkende duidelijk zijn eigen stem!

— Dan heeft hij mijn stem nagebootst! ant-

woordde het Hoogerhuislid schouderophalend. Ik denk toch dat ge me wel zult kennen, excellentie? Wij zijn politieke tegenstanders, maar dat belet toch niet dat ge weet hoe ik er uit ziel

De minister keek Lord Seymour geruimen tijd met de grootste aandacht aan, en hernam toen:

— Ik weet volstrekt niet wat ik hiervan moet denken! Want van een grap kan toch geen sprake zijn! Ik vroeg het nummer van Lord Seymour aan, nog geen kwartier geleden, om naar zijn toestand te informeeren! Om U de waarheid te zeggen wist ik niet dat ge hier waart, ik had U nog niet gezien. Ik ben tot voor een minuut of twintig in mijn werkkamer geweest. En verder wist ik ook, eerlijk gezegd niet, dat U een uitnoodiging was gezonden!

— Ik heb ook geen uitnoodiging aan Lord Seymour gezonden, excellentie! klonk nu de bevende stem van den secretaris.

De inspecteur had geen woord van dit korte

gesprek gemist, en den ouden heer voortdurend aangezien.

Zijn stem had een scherpen klank toen hij vroeg:

— Wilt ge mij dan eens zeggen, mijnheer, hoe ge aan deze uitnoodiging zijt gekomen — terwijl gij blijkbaar niet uitgenoodigd zijt?

Het antwoord kwam niet dadelijk.

De grijze oogen van Lord Seymour gingen onderzoekend naar de deur, dan naar de vier angenten, die ze bewaakten en hij glimlachte flauwtjes, toen hij de loopen van twee dienstrevolvers zag glanzen in de vuisten van twee hunner.

Toen haalde hij de schouders op en zei vriendelijk:

— Deze jongeman kan zich natuurlijk zeer wel vergissen! Ik gevoelde mij inderdaad wat ziek, en ik was niet van plan naar dit bal te gaan maar ik ben van gedachten veranderd, en...

Hij kon niet verder gaan.

Sneller dan de gedachte had de inspecteur zijn hand uitgestoken — een hevige ruk, en het was alsof hij den ouden heer scalpeerde:

Hij ontrukte hem zijn kalen schedel met de weinige witglinsterende haren — en nu prijkte het hoofd met het ingevallen, geelbleeke gelaat met de witte wenkbrauwen en het witte snorretje met een weelderigen, zwarten haardos, lie slechts aan de slapen een weinig begon te grijzen.

Een kreet van verbazing, schrik en ontsteltenis steeg op.

Het was alsof lord Seymour plotseling wel een halven voet groeide!

Hij zag er vreemdsoortig uit, met dat gelaat van een grijsaard onder die bedekking van glanzend zwart haar.

Hij was echter volkomen kalm gebleven, en zeide met een stem, die geheel anders klonk dan zoeven:

— De vos heeft zijn haren althans verloren! Helaas van de streken zal men dat nog niet kunnen zeggen!

De inspecteur liet een kort lachje hooren en zeide met luider stemme:

— Het onderzoek kan worden gestaakt! Wij hebben onzen man gevonden! Het verheugt mij, dat het zoo spoedig is gegaan, Excellentie!

— En ik wensch U op mijn beurt geluk met Uw doortastendheid mijnheer! zeide de minister, terwijl hij de ontmaskerde aanzag met een mengeling van vrees en afschuw. Gij zijt een Rus?

— Een Rus? herhaalde de ander verwonderd. Waarom denkt gij dat?

— Houdt U niet van den domme! riep de inspecteur op ruwen toon. Als ge geen Rus zijt, dan zijt ge ieder geval eenen handlanger

van hem! Komaan, waar hebt ge Uw helsche machines verborgen?

— Maar voor wien ziet ge mij aan? riep de man met het zwarte haar op een toon van de grootste verbazing. Geloofst gij dat ik met bommen in mijn zak loop, of ze hier heb verborgen?

— O, is dat de zaak? hernam de inspecteur minachtend. Uitvluchten? Nu, we zullen wel zien, of je daarbij zult blijven! Mannen, voert hem weg — maar wacht...

Er blonk iets in het electriche licht, een metalen geluid deed zich hooren, en de polsen van den gevangene waren in de boeien gesloten.

De inspecteur keek zijn gevangene nog eens goed aan, en hernam toen:

— Naar het hoofdbureau met hem, en bewaakt hem goed! Mijnheer Baxter, de zaak is al ten halve opgelost!

De dikke hoofdinspecteur kwam naderbij, terwijl hij zijn nat voorhoofd bette, en vroeg met zijn luide, doordringende stem:

— Is dat de kerel? En heeft hij bekend waar hij de bom hier ergens verborgen heeft?

Hij had de woorden nog niet uit den mond, of hij had alle reden, er spijt van te hebben, want op hetzelfde oogenblik maakte zich een dolle paniek van de gasten meester.

Nu pas begreep iedereen, wat de reden was geweest van dien inval van de politie, en van de bleekheid en zenuwachtigheid van den hoofdinspecteur!

Een misdadige hand had een helsche machine verborgen in het huis van den minister, die bekend stond als een fel tegenstander van iedere concessie aan Moskou, hij had dit helsche werktuig waarschijnlijk opgewonden, met het doel, om zelf bijtijds te ontsnappen, en nu kon dat verschrikkelijke ding ieder oogenblik ontploffen, en het groote prachtige huis zou boven hen ineensstorten, en hen allen bedelven!

In een wilde vlucht, zonder zich om de agenten te bekommeren, stormden alle gasten, meer dan driehonderd in getal, naar de deuren, en zij waren zoo doodelijk verschrikt, dat zij zichzelf niet door revolverschoten zouden hebben doen weerhouden!

Men wierp zich op alle deuren tegelijk, in de woedende haast om weg te komen, uit dit huis, dat ten doode was opgeschreven, en zooals dit altijd het geval is, er werden uitroepen geslaakt die kant nog wal raakten, maar die er toe bijdroegen, de ontzetting ten top te drijven!

Een der vluchtende heeren verzekerde, met een schelle stem, dat hij de muren al hoorde kraken!

Verscheidene dames werden in het gedrang ernstig gewond, en moesten een oogenblik later in allerijl naar het gasthuis worden gebracht!

En zoo vreeselijk is de uitwerking van een pa-

niek, dat er verscheidene nog jonge mannen waren, die hunne dames lafhartig in den steek lieten, en zichzelf woedend losrukten, zoodra zij zich aan den mouw voelden trekken, door een kleine hand, die om hulp en bijstand smeekte.

Nergens manifesteert zich de zucht tot zelfbehoud op zulk een afschuwelijke wijze als tijdens zulk een worsteling om het leven.

Zelfs de agenten werden achteruit geduwd, onweerstaanbaar, en de geboeide gevangene zou wellicht kans hebben gezien, de vrijheid te heroveren, als hij maar niet zelf van achteren voortdurend was opgestuwd, zoodat het hem onmogelijk viel, zich vooruit of achteruit te bewegen.

Hij was volkomen machteloos te midden van die kudde van doodelijk ontstelde lieden, die zich om niets meer bekommerden dan om eigen lijfsbehoud, en die elkander onder den voet zouden hebben geloopt, in hun haast om naar buiten te komen.

De inspecteur zag zich intusschen tijdelijk van zijn arrestant gescheiden, en brulde tevergeefs, teneinde zich boven het angstgeschreeuw der doodelijk ontstelde gasten verstaanbaar te maken:

— Weest toch kalm! Er is geen onmiddellijk gevaar! Mijnheer Baxter maakte maar een grapje!

Ten eerste werd dit nauwelijks verstaan, en ten tweede zou iedereen zijn blijven doorvechten, om zich een weg te banen naar de voordeur, want om met zulke dingen grapjes te maken — dat zou toch geen enkele hoofdinspecteur van politie durven wagen!

Sommigen kenden Baxter, of hadden van hem gehoord, en zij wisten dus, te doen te hebben met een man, die nooit op den goeden tijd wist te zwijgen of te spreken. Maar dat de bom er was, misschien in den kelder, of, wie weet, in een aangrenzend vertrek, onder den vloer verstopt, dat was zeker, en daarom drongen al die lieden in een dolle paniek naar den uitgang, en daar zij er slechts twee tot hun beschikking hadden — men weet dat de derde deur nog op slot was — zoo ontstond er een levensgevaarlijk gedrang, waaraan de agenten vruchteloos een einde poogden te maken.

Met de grootste moeite wist de inspecteur zich een weg te banen door de worstelende en dringende gasten, en zich weer bij zijn gevangene te voegen, die klaarblijkelijk reeds pogingen in het werk had gesteld, zich van zijn stalen boeien te ontdoen.

De inspecteur ontnam hem aanstonds het kleine, zeer scherpe vijltje, dat de arrestant te laat verborg, bekeek het met aandacht, zag toen zijn gevangene scherp in de oogen en bromde iets onverstaanbaars, terwijl hij den rechterarm van

den zonderlingen gast stevig vastklemde.

Om den secretaris, Gerald Barnow had zich wonderlijk genoeg niemand bekommerd.

Waarschijnlijk zou het wel anders zijn gegaan, als niet zoo plotseling die vreeselijke opwinding zich had meester gemaakt van de aanwezigen.

Hij had zich merkwaardig kalm gehouden, en deed aan het dringen volstrekt niet mede.

Integendeel hij volgde op een paar meters afstand den huilenden, vloekenden, zich in alle bochten wringenden troep, en bukte zich slechts nu en dan naar den grond, en dan raapte hij glimlachend iets op, dat glinsterde in het licht van de elektrische kronen...

En zoo werd dan geleidelijk, terwijl de weg als het ware bezaaid werd met gebroken waaiers, afgerukte kleedingstukken, geurende handschoenen, aan flarden getrokken, ja zelfs valsche krullen en hooge hakjes, hier en daar zelfs een heele schoen van witte zijde of slangenleer, die geheele compacte massa door de deur geperst, bereikte de gang, stooft heldedebolder de trappen af, en beneden begon de worsteling opnieuw, maar thans door heel wat minder personen, die zelfs hun leven in de waagschaal durfden stellen, om weer in het bezit te komen van een kostbaren pelsmantel.

Velen lieten hun overgoed eenvoudig in den steek, en snelden schreeuwend en gillend de straat op, waar de troep mannen en vrouwen, met gescheurde kleederen en sommigen zonder schoenen, blootshoofds en rillend van koude, natuurlijk heel wat opzien baarde.

Van alle kanten kwamen er eigen auto's aanrijden, op het gegil, hetgeen de verwarring nog vergrootte, en het duurde lang, voor de rust ongeveer was hersteld, en de politie allen had verdreven, die er niet te maken hadden en de particuliere woning van den minister met een dicht cordon hadden afgezet.

Toen pas kon er een onderzoek worden ingesteld in de woning van zijne excellentie, en dat onderzoek was ook heel grondig, het strekte zich uit van de ruime kelders tot aan de dakspanten, het duurde dien geheelen nacht en zelfs een gedeelte van den volgenden dag — maar er werd volstrekt niets verdachts gevonden, geen spoor van een helsche machine!

Dat alles echter werd natuurlijk pas later bekend.

Voor het oogenblik — het was half twee in den nacht — stonden zes agenten om den gevangene heen, in de ruime vestibule, die daar nu geheel verlaten lag, en waarvan de vloer bestrooid was met overjassen, bouffantes, hooge hoeden, witte handschoenen, bespikkeld met witte dassen en uniformknoopen — want het moet

helaas worden geconstateerd, dat de gewapende macht zich bij die gelegenheid verre van heldhaftig heeft gedragen, ofschoon er zelfs een generaal en twee kolonels onder waren!

De inspecteur, grimmig en in zichzelf mopperend, kwam nu voor den arrestant staan, en vroeg:

— Gij waart immers vergezeld van een medeplichtige?

— Dat wil zeggen — ik had een vriend bij mij! antwoordde de ander beminlijk.

— Waar is die nu?

— Ik kan het U onmogelijk zeggen! Ik denk dat hij zich hier verveelde, of dat het geschreeuw van dien dwazen troep hem hinderde, en dat hij vroeger is vertrokken! In mijn zak heb ik hem in ieder geval niet.

Nu kwam ook Baxter er bij, met een vuurrood gelaat, waarop verlegenheid en woede elkander geregeld afwisselden.

Hij had zijn uniformpet afgenomen, en wischte zich het zweet van het voorhoofd, terwijl hij gromde:

— Ik begrijp van die geheele zaak niets! Het is zoo verward, dat ik er geen touw meer aan kan vastknoopen! Waarom liepen al die menschen als krankzinnigen weg?

— Misschien wilden zij liever niet in de lucht vliegen, chef! antwoordde de inspecteur witjes.

— Ik heb een Indiër gezien, in witte zijde! Wat had die hier te zoeken? Die man kwam mij heel suspect voor!

— Dan hebt gij U onnoodig ongerust gemaakt, chef! hernam de inspecteur droogjes. Want dat is de zoon van een zeer invloedrijk, Indisch vorst, die zich heel stellig niet zal ophouden met anarchisten!

— Het is mogelijk — maar ik had hem toch wel iets willen vragen. Waar is hij nu?

— Ik denk, naar huis, chef! gaf de inspecteur ten antwoord, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Zullen we nu liever niet heen gaan, om dezen man te ondervragen op het bureau?

— Ik heb er niets tegen, zeide Baxter zuchtend, terwijl hij met een vermoeid gebaar zich naar de deur wendde. De auto wacht al, naar ik zie!

Stevig vastgehouden door de agenten, terwijl

hij de dreiging van twee revolverloopen nog altijd in zijn lendenen voelde, stapte de gevangene gedwee in de wachtende auto, met een raadselachtigen glimlach om de lippen, die den inspecteur met een zonderlinge onrust vervulde.

Hij had zelf tegenover zijn gevangene plaats genomen, en de ketting van de beide boeien stevig vastgegrepen. Aan weerszijden van zijnen arrestant zat een agent, achter hem zaten er nog drie — alleen een gek zou kunnen trachten, onder deze omstandigheden te ontvluchten.

Dat de gevangene het niet was, bewees hij, door rustig te blijven zitten, totdat de auto twintig minuten later stilhield voor het hoofdbureau van politie.

De breede deuren gingen open, de auto reed de binnenplaats op, en de gevangene werd voorloopig in een van de nieuwe, stalen cachotten opgesloten, waaruit zelfs geen Houdini had kunnen ontsnappen.

En nauwelijks had Baxter plaats genomen voor zijn schrijftafel of hij had alle reden, voor de zooveelste maal zijn bestaan en zijn beroepskeuze te verwenschen, want een agent trad binnen, salueerde, en rapporteerde afgemeten:

— Zooeven heeft zijne Hoogheid Ras Begul Khan opgebeld mijnheer!

— Wat wil hij? vroeg Baxter grimmig, ongeduldig zijn potlooden en pennen verschuivend.

— Hij wil zijn diamant terug hebben, mijnheer Baxter!

— Zijn diamant? Heb ik dien? vroeg Baxter giftig. Wie heeft hem dien afgenomen?

— Hij is hem geen uur geledenen kwijt geraakt in het gedrang in het huis van zijne excellentie, hij is dadelijk na de vermissing er van teruggekeerd maar heeft niets kunnen vinden en hij is voornemens, zegt hij, de zaak er niet bij te laten, en zich om schadeloosstelling tot de regeering te zullen wenden, als de diamant niet teruggevonden wordt! Hij is minstens 20.000 pond waard, zegt hij!

Mijnheer Baxter liet een soort van gekreun hooren, en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Het was waarlijk wel wat veel, voor een enkelen avond!

HOOFDSTUK III.

Het verhoor.

Eenige minuten later trad ook de inspecteur binnen, vervolgens een schrijver, die plaatsnam voor een klein tafeltje, waarop een schrijfmachine was geplaatst, en tenslotte twee agenten.

De kamer van den machtigen politiemann had sedert eenige maanden een verandering ondergaan, in dier voege, dat Baxter er eindelijk toe besloten had, de ramen van dat op de eerste verdieping gelegen vertrek, te laten voorzien van dikke tralies.

Want het was twee malen geschied, dat de behendigste en slimste van alle avonturiers, welke de geschiedenis van Engeland heeft gekend, dat de befaamde gentleman-dief Raffles er in geslaagd was, ten aanschouwe van Baxter door die zelfde vensters te ontsnappen, lenig als een kat, en alsof zij gelijkvloers waren geweest.

Nu had mijnheer Baxter een ingeboren hekel aan tralies — behalve natuurlijk op die plekken, waar zij thuis behoorden, zooals gevangenissen en huizen van bewaring — maar hij was er toch toe over gegaan, zijn eigen ramen er van te voorzien, sedert het gebleken was, dat hij er nimmer zeker van kon zijn, of deze of gene toevallige bezoeker niet de langgezochte John Raffles was, die hem weer een poets kwam bakken.

Vroolijker was de kamer er daardoor natuurlijk niet op geworden; maar men moest iets voor de goede zaak overhebben!

En daar zat hij nu, met een dreigend gelaat, zwijgend, als een Jupiter, die aanstond zal donderen vanaf den Olympus.

En eindelijk barstte hij los:

— En breng nu die vervloekte bommenwerper hier! Eerst de bommen — dan de diamanten! Alles moet zijn beurt hebben!

Er verliepen nogmaals vijf minuten, men hoorde in de verte ijzeren deuren rammelen, en naderende schreden, de deur ging open, en de arrestant verscheen, nog altijd geboeid, vergezeld door twee stevige politieagenten die hem ieder aan een mouw vasthielden, en hem tot voor de schrijftafel van den geduchten hoofdinspecteur voerden.

Baxter keek hem een tijdje aan, tusschen zijn half gesloten oogleden, en begon toen kortaf:

— Ik ben verplicht je te waarschuwen, man,

dat alles wat je nu gaat zeggen, naderhand tegen je gebruikt zal kunnen worden. Let dus wel op je woorden, en tracht mij niet te bedriegen! Je naam?

— Ik zou kunnen antwoorden, mijnheer, dat ik er geen heb, maar laten wij zeggen dat ik Jones heet, Edward Jones! Ik heb altijd van dien naam gehouden, al klinkt hij wel wat afgezaagd.

— Ik zou je raden, man, hier geen grapjes uit te halen! bulderde Baxter. Bedenk dat het misschien een halszaak kan worden! Je leeftijd waar ben je geboren?

— Ik ben omstreeks veertig, mijnheer Baxter, maar ik kan het niet nauwkeurig op een vijf of tien jaar na zeggen, want mijn familiepapieren ben ik allang kwijt. Geboren ben ik in het aardige Schotsche plaatsje Aberdeen, wel bekend uit de geschiedenis!

— Aha — mijnheer behoort tot het gilde der grappenmakers! riep Baxter sarcastisch uit. Een humoristische nihilist! Het is een aardige combinatie! Nu, we zullen de waarheid wel uit je weten te persen! Kent U dit briefje?

De hoofdinspecteur had met een vlug gebaar een verfrommeld stukje papier naar zich getrokken en hield het den gevangene snel voor den neus, blijkbaar om hem te overrompelen.

Maar op diens gelaat viel niets anders te lezen dan nieuwsgierigheid en ook verwondering, toen hij snel zijn blikken liet gaan over den korten inhoud, in slecht Engelsch, met tal van schrijffouten geschreven, en onderteekend met een zoo goed als onleesbaren naam.

— Neen! antwoordde hij naar waarheid. Ik heb dat briefje nooit onder de oogen gehad!

— Gij hebt het dus niet zelf geschreven ook?

De arrestant vergenoegde zich ermee zwijgend de schouders op te halen.

— Ik zal je wat op weg helpen! hernam Baxter korzelig. Wij hebben dit briefje onderschept — ik zal je niet zeggen hoe. Het herinnert aan een afspraak, om een helsche machine aan te brengen in het huis van zijne excellentie den minister van Koloniën, „bij gelegenheid van het aanstaande groote bal”, zooals het schrijven luidt. Blijkens de dagteekening van dit briefje kon met dat bal alleen maar het feest van van-

avond bedoeld worden. Ik voeg er aan toe dat wij dit papiertje pas laat in den middag in handen kregen. Om nauwkeuriger te zijn om over zevenen! Met het onderzoek, of wij hier soms met een luguberen grap te doen hadden, ging een uur verloren, en toen zijn wij aanstonds handelend opgetreden, zooals je tot je schade hebt kunnen ondervinden. En nu zul je wel zoo vriendelijk zijn, ons onmiddellijk mede te deelen, waar zich die helsche machine nu bevindt, en wie je medeplichtigen zijn!

De arrestant gaf niet aanstonds antwoord, maar keek op Baxter neer, alsof hij een of ander natuurwonder aanschouwde, met een half verbaasden, half spottenden blik.

Toen zeide hij rustig:

— Mijnheer Baxter, ik moet U dringend verzoeken, hetgeen ik U zal zeggen als de zuivere waarheid te beschouwen, en niets anders. Ik ben volstrekt geen nihilist, ik heb nooit helsche machines vervaardigd, en ik denk mij daarin ook nooit te bekwamen, ik krijg dat briefje wat gij mij daar toont vannacht voor de eerste maal onder de oogen en uit dit alles vloeit voort, dat ik U mijn „medeplichtigen” onmogelijk kan aanwijzen. Ik heb ze niet! Hier is een noodlottige vergissing in het spel. Dit alles zal U duidelijker worden, als ge verneemt, met welk doel ik in het huis van Zijne Excellentie den Minister vertoefde.

— Om het op te blazen! brieschte Baxter.

De gevangene keek koeltjes op den politiechef neer, en hernam schouderophalend, zich thans tot den inspecteur wendend, die zwijgend, met de handen op den rug, eenige malen heen en weer had geloopt, en nu leunde op het bureau.

— Niet om het op te blazen, maar voor een geheel ander doel!

— Maar je hebt je in de plaats van een ander gesteld, je hebt je uitgegeven voor Lord Douglas Seymour! ging Baxter woedend voort.

— Dat ontken ik volstrekt niet — en juist om mijn doel beter te bereiken, nam ik zijn plaats in! En mijnheer de inspecteur zal mij wel willen toegeven, dat alles voortreffelijk zou zijn geloopt — tenminste van mijn standpunt beschouwd — als het toeval niet had gewild, dat de politie juist wegens dat ellendige vodje papier in het huis waar ik dacht te handelen, een onderzoek naar bommen ging instellen. Ik had gehoord van de ziekte van Lord Seymour, die lang niet algemeen bekend was, ik wist dat hij was uitgenoodigd, ik wist dat hij onmogelijk zou kunnen gaan — ik maakte een invitatiekaart na, voor hem en zijn secretaris — ik nam ook zijn welbekend uiterlijk aan, en iedereen die eerlijk wil oordeelen, zal moeten erkennen dat wij onze rollen niet zoo slecht speelden!

— En het doel van die dwaze verkleedpartij? riep Baxter toornig uit.

— Het doel had een naam, mijnheer Baxter, en die naam luidt Ras Begul Khan! antwoordde de gevangene bedaard. Gaat u een licht op? Ik had het voorzien op zijn kostbare juweelen! Nog slechts een half uur, en ik weet zeker, dat hij ons heel wat van die nuttelooze pracht, waarmee hij behangen was, had moeten afstaan.

Baxter leunde, of liever viel achteruit in zijn stoel, alsof men hem tegen de borst had geduwd, en keek den geboeiden man met open mond aan. Zijn breed, pafferig gezicht veranderde geheel en al van uitdrukking, en hij wisselde een angstigen, snellen blik met den inspecteur, die zijn oogen niet van den gevangene had afgehouden.

En toen kwam het tenslotte als een heesche fluistering over de droge lippen van den hoofdinspecteur:

— John Raffles — bij mijn arme ziel, ik durf zweren dat hij het is!

— In eigen persoon, mijnheer Baxter! antwoordde de groote avonturier op beminnelijken toon. Het is beter om het U ronduit te bekennen, dan dat gij Uw tijd blijft verknoeien met het zoeken naar andere oplossingen. Gij zult nu zeker wel inzien dat ik met die bommenfabricage niets te maken had?

— Ik heb het bijna van het eerste oogenblik vermoed! mompelde de inspecteur wiens oogen waren beginnen te glanzen. Nu, al hebben wij dan de anarchisten nog niet — wij hebben althans vannacht een prachtigen slag geslagen, die er wellicht rijkelijk tegenop weegt! En — laat ik U zeggen, mijnheer, dat ik U geloof, als gij verzekert, dat gij met den aanslag niets uitstaande hebt!

— Ik ben blij dat gij dat van mij aanneemt, zonder dat ik mij behoef te vermoeien met nadere uitleggingen! hernam Raffles, met een zijdelingschen blik op Baxter, die nog altijd verpletterd scheen te zijn door verschillende aandoeningen waarin echter tenslotte een jubelende blijdschap den boventoon begon te voeren.

Hij stond op, begon met groote, dreunende stappen het vertrek op en neer te loopen, wreef zich de handen, en aaide geheel onwillekeurig in het langsloopen een paar malen de vierkante, dikke tralies voor zijn ramen, voelbaar onder de nu gesloten gordijnen.

Raffles volgde hem glimlachend met den blik, en zeide, heel even de schouders optrekkend:

— Mijnheer Baxter schijnt in een heel zonnig humeur te zijn!

— Raakt je den drommel! bevestigde Baxter gul. Het is een avond uit duizenden! Hoeveel jaren heeft het nu al wel geduurd, dat ik op je jaag, mijnheer John Raffles?

— Wel als ik mij niet vergis, begon het al voor den oorlog! antwoordde Raffles koeltjes. Wij kennen elkander al geruimen tijd, mijnheer Baxter! Meermalen hebben wij zelfs tegenover elkaar gestaan, al is het waar dat gij dat maar zelden hebt geweten! En nu wilt gij mij zeker wel toestaan, mij te verwijderen?

Baxter bleef plotseling als aan den grond geworteld staan, en zijn oogen puilden uit zijn hoofd, zijn stem trilde, toen hij op doffen toon herhaalde:

— U te verwijderen? Wat moet dat beteekenen? Houdt ge mij voor den gek?

— Ik denk er niet aan! Ik spreek in vollen ernst. Ik zou nu graag naar huis gaan, want ik heb slaap, en gij hebt niet het minste recht, mij tegen mijn zin hier vast te houden!

— Daartoe zou ik het recht niet hebben? loeide Baxter, vuurrood van drift. Zijt gij dol geworden? Ik zou den grootsten dief van alle tijden en zeker van geheel Engeland niet op mijn bureau mogen houden, hem in de cel laten werpen?

— Dat kunt gij alleen maar doen op een bepaalde verdenking wegens een bepaald misdrijf, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles doodkalm. Wilt gij mij eens zeggen wat gij mij ten laste legt?

— U ten laste legt? hakkelde de hoofdinspecteur, nu bijna stikkend van woede. Maar voor den duivel, gij hebt mij zooveel zelf bekend, dat gij voornemens waart, dien Indischen vorstenzoon te bestelen!

— Gelukkig is het voornemen hier in Engeland niet strafbaar — althans niet het voornemen tot een diefstal! merkte Raffles zonder de minste stemverheffing op.

— Maar gij hebt herhaaldelijk ingebroken! schreeuwde Baxter, buiten zichzelf.

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen, mijn waarde heer! gaf Raffles goedmoedig toe. De zaak is maar — van wanneer dateert mijn laatste inbraak, waarvan gij mij beticht?

Baxter plofte op zijn stoel neer, rukte zijn zakdoek uit zijn zak, begon er zijn voorhoofd mee te betten, en stotterde:

— Dat weet ik niet uit mijn hoofd! Je hebt er zooveel dozijnen gepleegd! We verdenken je van een vijftigtal van die misdrijven, verdeeld over een jaar of zes.

— Dat is alles heel mooi en wel, mijnheer Baxter, maar het is lang niet voldoende om mij hier te houden! Op een vage verdenking alleen moogt gij geen enkelen Engelschen burger in de cel opsluiten! Kom aan, er moet toch wel een misdrijf zijn, een diefstal, waarvan je mij met zekerheid als de dader kunt aanwijzen.

— Er is er een! riep Baxter plotseling opgewonden uit. Zes jaren geleden de diefstal van het parelsnoer van Lady Haycroft!

— Zeker dat deed ik! gaf Raffles laconiek toe.

— Welnu dan?

— Maar gij zegt zelf dat het misdrijf zes jaren is geleden — en daarvoor moogt ge mij niet houden, want dergelijke misdrijven verjaren na een tijd van vijf jaar!

Baxter werd van vuurrood vaalbleek, raadpleegde schichtig zijn inspecteur met den blik, sloeg toen woest met den vuist op tafel, en schreeuwde:

— En al was het verjaard — dan nog houd ik je hier, op mijn verantwoording! Iedereen zou mij voor een ezel en een gek verklaren, als ik je liet gaan, nu ik je eenmaal in mijn vingers heb. Er zullen nog wel andere dingen aan den dag komen, van een lateren datum — en in ieder geval is er nog altijd een verzoek om uitlevering van de Fransche regeering.

— Neen dat verzoek is teniet gedaan door de jongste amnestie, waarin ook ik heb gedeeld! zeide Raffles bedaard, met een toegeeflijk glimlachje.

Baxter maakte een gebaar van schier onbedwingbare drift, en hij beheerschte zich slechts met moeite, toen hij herhaalde:

— Ik houd je hier — al zou je nog zooveel redenen aanvoeren om mij tot het tegendeel te noodzaken! Iemand die zooveel op zijn kerfstok heeft laat men niet gaan! Het zou iets ongehoords zijn in de crimineele geschiedenis, wanneer men een man als John Raffles uit het hoofdbureau van politie liet vertrekken, alsof hij zichzelf niets te verwijten had!

Raffles hief zijn geboeide handen op en zei op ernstigen toon:

— Gij zult U later nog wel eens herinneren, mijnheer Baxter, dat ge mij op onwettige wijze met deze fraaiigheden versierd hebt!

Baxter wilde weder iets zeggen, maar de inspecteur bracht hem met een gebaar tot zwijgen en zeide afgemeten.

— Ik geloof niet dat gij U terecht beroept op de verjaring van dat misdrijf, waarin het hals-snoer van Lady Haycroft een rol heeft gespeeld, mijnheer, maar ik heb gelukkig nog wel andere redenen om U hier te houden. Want in elk geval hebt gij U aan een strafbaar feit schuldig gemaakt, door U onder valsche voorgevens bij den Minister van Koloniën in te dringen met het door U zelf erkende doel, er diefstal te plegen!

— En hebt gij dan het recht mij daarvoor geboeid te laten? vroeg Raffles scherp.

— Zeker, wanneer ik meen te kunnen aanne-

men, dat de gevangene alles in het werk zal stellen, om een poging tot ontvluchting te onderemen! antwoordde de inspecteur, terwijl hij Raffles veelbeteekenend aanzag. Gij wilt toch

zeker niet ontkennen dat ook gij dat zoudt doen? — Dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles kortaf. En gij zult U wel herinneren, dat ik het meestal niet bij het voornemen laat!

HOOFDSTUK IV.

De ontvluchting.

De inspecteur keek Raffles eens schuins aan, half spottend, half bevreesd, toen de beide stoere agenten, die op een paar passen van den gevangene stonden, vervolgens de stalen boeien, en tenslotte zijnen onmiddellijken chef, die blijkbaar niet wist of hij vloeken of lachen moest.

Baxter koos een soort van middenweg, en merkte schamper op:

— Wij zijn die grootspraak van mijnheer Raffles wel gewend!

— Wat gij daar zegt, is zeer onhoffelijk, mijnheer Baxter! Aan zoiets heb ik mij nooit bezondigd! Gij moet het U toch herinneren, dat ik uit ditzelfde vertrek reeds meermalen vertrokken ben, zonder eerst Uw toestemming te vragen?

Baxter werd opnieuw vuurrood, en hakkelde:

— Toen waren wij nog zoo dwaas, onze vensters onbeschermd te laten! Maar er zijn nu polsdikke tralies voor, en alleen een gek zou het durven ondernemen, uit deze kamer te ontsnappen!

Raffles wendde langzaam zijn hoofd naar den kant van het raam, en zeide toen:

— Hier kan ik ze niet zien, mijnheer Baxter, maar ik heb die tralies al van de buitenzijde bewonderd, eenige weken geleden, en ik moet erkennen dat zij veel indruk op mij hebben gemaakt — maar toch niet in die mate, dat ze mij zouden weerhouden, uit dit politiebureau te vertrekken wanneer het mij aanstaat!

— Komaan, laten wij terzake komen! viel de inspecteur hem ongeduldig in de rede. Ik kan mijn tijd hier niet verknoeien. Je ontkent dus, Raffles iets met den aanslag uitstaande te hebben?

— Als ge mij goed kendet, inspecteur, zoudt ge mij die dwaze vraag zelfs niet stellen! merkte Raffles schouderophalend op.

— Gij hebt dat briefje nooit gezien?

— Nooit!

— Het is dus geen — grap van U, zooals ge ze wel eens meer uithaalt!

— Het is geen grap mijnheer! antwoordde Raffles ernstig. Naar het schijnt hebt ge dit briefje nog niet eens goed bekeken?

De inspecteur nam het papiertje onwillekeurig nog eens op, bekeek het eenige oogenblikken en antwoordde toen:

— Ik kan er niets anders in zien dan een vrij ordinair stukje papier, en dan ontdek ik nog, dat de man het met een slechte pen en blijkbaar wel wat haastig schreef, dat hij stellig niet tot den beschaafden stand behoort, omdat hij fouten maakt, en dat het niet met een naam is ondertekend, maar met een soort van voor mij onverklaarbaar teeken!

— Dus dat herkende U niet? vroeg Raffles glimlachend. Dat verbaast mij toch! Ik geef toe dat het tamelijk primitief is geteekend, maar het moet zonder twijfel het embleem van de bolsjewieken voorstellen, sikkell en hamer gekruist!

— Maar je hebt waarachtig gelijk! riep Baxter uit, die ook nog eens het briefje bekeken had. Het wordt hoe langer hoe mooier! We moeten hier dus naar Russen zoeken, naar Russische communisten?

— Neen dat geloof ik niet, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles, altijd even beminnelijk. En ik zal U mijn redenen uiteen zetten! Als gij het papiertje eens tegen het elektrische licht houdt, dan zult gij zien dat het in den linkerbovenhoek een schier onzichtbaar, blauwachtig figuurtje heeft, waarvan niets te zien valt, als men het papier bij gewoon daglicht plat op een tafel legt. Bevochtig het slechts met wat speeksel, en gij zult het beter kunnen herkennen — natuurlijk, als gij het ooit gekend hebt! Ik zou het zeker zelf voor U doen, als deze stalen voorwerpjes mij niet wat hinderlijk waren!

Zonder iets te zeggen was de inspecteur al op

de tafel toegetroden, maakte zijn rechterwijsvinger wat nat, drukte dien in den rechterbovenhoek van het papier, en bijna aanstonds kwam er een figuurtje te zien, dat veel geleek op een halve maan, met een ster een weinig boven den onderste punt.

De kleur er van was nu donker paars.

Raffles glimlachte toen hij de verbaasde gezichten zag van de twee politiemannen, en zei:

— Het is nogal naief gedaan! Denkelijk is het geteekend met zoogenaamde sympathetische inkt, die pas te voorschijn komt onder den invloed van vochtige warmte — en het menschelijk speeksel voldoet aan dien eisch. Gij schijnt niet te weten wat het beteekent? Misschien zou een langdurig verblijf in Engelsch Indië U wel spoedig op de hoogte brengen! Het is het zinnebeeld van een wijdvertakt genootschap, mijne heeren, dat zijn zetel heeft in Bombay, of liever in het gebergte ten noorden van die groote stad, en waarvan wij Westerlingen nog maar een zeer gering gedeelte afweten! Het zal U natuurlijk niet onbekend zijn dat er in den laatsten tijd duidelijk een beweging zichtbaar is onder de Islamitische en Mahomedaansche bewoners dezer wereld. Ik zal U wel nauwelijks behoeven te herinneren aan den opstand tegen het Nederlandsche gezag in Oost-Indië. Welnu, ik zou er heel wat onder durven verwedden, dat men hier te doen heeft met een bevel uit Bombay, uit dat geheimzinnige hoofdkwartier, dat nog nimmer ontdekt is, en waartoe rijken zoowel als armen, hooge en lage Kasten behooren. Het is nog steeds geen wereldbeweging — maar binnen vijf jaren zal het er wellicht een geworden zijn — maar die zich dan ook zal hebben uitgestrekt tot Boedhisten en Brahmanen. Wat er dan zal geschieden — daaraan moeten wij Westerlingen nu nog maar liever nie denken — want het zal boven iedere beschrijving afschuwelijk zijn!

Het was een oogenblikje stil in het vertrek, en het was duidelijk, dat Baxter zoowel als den inspecteur zeer onder den indruk waren van hetgeen Raffles zoeven had gezegd. Zij tuurden, naast elkander de hoofden over het briefje gebogen nog altijd naar het papiertje en het zonderlinge figuur, fluisterden driftig even met elkander, en toen richtte de inspecteur zich op, en vroeg na eenige aarzeling:

— Dus gij gelooft, dat wij de aanslagpleger onder de Indiërs hebben te zoeken?

— Daarvan ben ik volkomen zeker — en des te zekerder nu Ras Begul Khan zich onder de gasten bevond, wiens groote sympathieën voor de Engelschen wel bekend zijn. Er zijn op dit oogenblik in Londen zeer veel Indiërs naar gij weet, en daaronder zullen heel wat volgelingen

zijn van Ghandi, den grooten oproerling, zooals de Engelschen hem noemen.

Nog weer bleef het even stil, en toen gromde Baxter:

— Dan zullen wij de zaak in die richting onderzoeken, en wij nemen aan dat je er niets mee te maken hebt, Raffles! Eerlijk gezegd zou mij dat ook zeer verwonderd hebben.

— Dan kan ik zeker wel gaan? vroeg Raffles vriendelijk.

— Houdt op met die dwaasheid! antwoordde Baxter nijdig. Je hebt zelf bekend met welk doel je daar kwam! En dat is waar ook — daareven kwam een agent mij zeggen, dat Ras Begul Khan zich beklaagd had over het verlies van een zeer grooten diamant ter waarde van 20.000 pond sterling! Je hadt dus al uitvoering gegeven aan je plannen?

— Tot mijn spijt niet! antwoordde Raffles met een lichten zucht. Ik zeide U al dat men mij de kans had ontnomen. Ik kan echter niet zeggen wat er geschied zou zijn zonder die ontijdige tusschenkomst van dien politieagent.

— Doorzoekt hem mannen! beval de inspecteur kortaf.

De agenten kwamen een paar passen dichterbij, en zij lieten geen zak van Raffles' kleeding ondoorzocht, en betastten hem overal.

Zij vonden een fijn, plat horloge, met kleine pareltjes bezet, zij vonden wat geld, een sleutelbosje, een fijn zakdoekje, en andere zaken, die een heer van de wereld bij zich pleegt te dragen als hij in de rok is — maar zij vonden volstrekt niets van hetgeen men toch had moeten aantreffen bij een man, die met zulke kwade bedoelingen binnensloop in het huis van een minister.

Het was alsof Raffles de gedachten der politiemannen raadde, want hij zeide glimlachend:

— Het was voor ditmaal geen groot werk, mijne heeren, en ik meende het zeer goed af te kunnen zonder de gebruikelijke werktuigjes! En het weinige dat ik bij mij had — dat is allang in veiligheid!

— De diamant ook? vroeg Baxter, Raffles strak aanziende.

— Neen helaas, mijnheer Baxter! Het is werkelijk zooals ik zeg — ik had er de gelegenheid niet toe, en het spijt mij genoeg! Er was een groot gedrang en het is zeer wel mogelijk dat de Indische vorstenzoon dat kostelijke stuk, dat zoozeer mijn begeerte had opgewekt, daarbij verloren heeft!

Baxter tikte ongeduldig met zijn potlood op het tafelblad, en plotseling scheen hem iets in te vallen, want hij riep uit:

— Er is een zaak die ik niet begrijp! Als dit briefje authentiek is — hoe komt het dan dat

we volstrekt niets verdachts hebben gevonden?

— Werd het onderschept? vroeg Raffles.

— Natuurlijk werd het dat, anders zou het nu niet hier zijn!

— Dan kan ik tot mijn spijt de politie geen compliment maken over haar schranderheid! antwoordde Raffles schouderophalend. Een brief onderscheppen is heel goed — mits men hem dan toch aan zijn adres doet toekomen! Anders wordt de afzender gewaarschuwd, zijn wantrouwen wordt gewekt — en hij zal zich nog wel eens bedenken, alvorens aan zijn plan gevolg te geven! Dat een van de rondgezonden briefjes niet aan zijn adres is gekomen, moet voor hem het bewijs zijn geweest, dat er iets haperde — en toen is natuurlijk de geheele aanslag herroepen!

— Nu, wij zullen wel zien! bromde Baxter in zijn baard. En nu zal ik je hier houden, Raffles, wij zullen je opsluiten, wij zullen je een duchtig bad geven, zoodat die geheele vermomming van je wegvloeit — haha! — en dan zullen wij eens kijken, welken pit wij overhouden, als de bolster verwijderd is.

Op dat oogenblik werd er even aan de deur getikt, die bijna op hetzelfde oogenblik werd geopend, en het zeer verschrikte gelaat van een agent werd naar binnen gestoken.

— Wat moet je? vroeg Baxter tamelijk onvriendelijk.

— Ik moet niets mijnheer — ik kom alleen maar even zeggen dat de paardenstallen in brand staan!

— Wat? schreeuwde Baxter ontdaan. De stallen achter de binnenplaats?

— Jawel mijnheer! Er moet gerookt zijn — het stroo is in brand geraakt — en nu probeeren wij de paarden te redden, maar er zijn bijna geen agenten op het bureau!

— Ga helpen! snauwde Baxter de twee agenten toe, en bedien je van de brandkranen! De brandweer is toch gewaarschuwd? Eerst de paarden in veiligheid, verstaan! Ik kom zelf onmiddellijk! Vooruit, haast je!

De beide agenten snelden hals over kop weg, voorbij den agent, die de jobstijding was komen brengen, en nauwelijks weerklonken hun voetstappen in de gang, terwijl zij zich zoo snel zij konden verwijderden, of de agent wierp de deur dicht, draaide den sleutel in het slot om, was met twee sprongen bij den inspecteur, en velde dien ter aarde met een verschrikkelijken kaakslag, zoodat de vloer er een oogenblik van dreunde, en de inspecteur roerloos bleef liggen.

Het had nauwelijks een seconde geduurd, en Baxter keek er naar met starende oogen, en zonder het goed te begrijpen.

En toen hij tot inzicht kwam was het al te

laat, want hij gevoelde iets hards, wat hem tusschen de zesde en zevende rib drukte en een dreigende stem fluisterde aan zijn oor:

— Maak geen beweging, of het zal je berouwen!

Raffles had glimlachend toegezien, en nu trad hij op de tafel toe en nam er rustig het briefje af, dat al zooveel onheil had gesticht, en tot zijn afgrijzen, tot zijn haast bijgeloovige schrik zag Baxter als door een nevel dat de polsen van zijnen gevangene niet langer in de boeien gesloten waren, of liever dat de ketting die ze aanbond, er los bijbengelde.

— O, een kleine truc — het heeft niets te beteekenen! zeide Raffles als ter verontschuldiging. Ik zal dit briefje meenemen — ik mocht den inhoud eens vergeten, en ik wil U gaarne bijstaan in Uw pogingen, om de beramers van dien vreeselijken aanslag in handen te krijgen!

Nog terwijl Raffles sprak, had Brand — men zal wel begrepen hebben wie de onheilsbode was — met een vlugge beweging een doek gestopt in den mond van den ongelukkigen Baxter, die daar neerzat alsof hij uit steen was gehouwen, volkomen overdonderd, en meer verbaasd dan verschrikt door de ongelooflijke snelheid, waarmee alles plaatsgreep. Een theatergroep, die dit alles maandenlang had gerepeteerd, had het onmogelijk vlugger kunnen doen.

Hij voelde hoe Raffles zijn armen achter zijn stoel bijeenbracht, en ze snel en handig stevig bond aan de leuning van den zwaren stoel, met behulp van den riem, dien hij den knock-out geslagen inspecteur had ontnomen, en welke dezen politiemann moest helpen in het ophouden van zijn broek.

— En nu snel weg door die zijdeur! fluisterde Brand. Binnen een halve minuut kunnen zij ontdekt hebben dat er van brand in de stallen geen sprake is! En onze waarde inspecteur beweegt zich ook al weer, naar ik zie!

— Maar hiernaast zit geloof ik een schrijver! fluisterde Raffles terug.

— Die zal ons niet tegenhouden — hij slaapt als een os — ik heb hem een van onze beroemde sigaretten laten rooken! Ik kan je zeggen dat ik duchtig in angst heb gezeten — ik wist niet of ik wel tijd genoeg zou hebben! Gelukkig heb ik je overal kunnen nagaan, en ik wist waarheen men je bracht!

Brand zeide dit laatste, nadat de twee mannen reeds in de gang stonden, na haastig door de zijkamer te zijn gelopen, waar inderdaad een schrijver zat, die echter heel iets anders deed dan schrijven — hij leunde met het hoofd op zijn gekruiste armen, het bovenlijf voorover op de schrijftafel uitgestrekt, en sliep, zooals alleen iemand kan slapen, wiens geweten volkomen

zuiver is — of die een opiumcigaret heeft gerookt!

Nog een halve minuut later stonden de beide vrienden alweder op straat. En nogmaals kwam Raffles zijn voortreffelijk geheugen daarbij te stade, en zijn nauwkeurige kennis met het hoofdbureau van politie, waar geen kamer was, geen gang, geen cel, ja zelfs geen muurkast, of hij wist ze te vinden, wat er zich in bevond en hoe ze afgesloten werden.

De beide mannen begrepen wel dat ze groote haast moesten maken, want binnen enkele seconden zou het groote alarm gegeven worden, en dan zou het heel moeilijk vallen, blootshoofd en zonder jas als hij was, de vlucht te nemen.

Maar gelukkig had Brand voor een snelle auto gezorgd, en tien minuten na de ontsnapping konden zij zich als in veiligheid beschouwen.

Toch haalde Brand pas verlicht adem, toen hij Raffles veilig en wel het kleine huis in de Cromwell Street had binnengeloodst.

De boeien was Raffles reeds lang kwijt, want Brand had ze in de auto gemakkelijk kunnen ontsluiten, en bij het rijden over een brug in de Theems geworpen.

Raffles had onderweg weinig gesproken, daar hij blijkbaar in gedachten was, maar nu greep hij met kracht de beide handen van den jongeman, en zeide, terwijl zijn grijze oogen glansden:

— Waarschijnlijk zul jij het dus weer zijn, Brand, die de overwinning wegsleept — als het betreft het bewijzen van een grooten dienst! Ik gevoelde mij wel wat ongerust, dat moet ik eerlijk bekennen!

— Kom kom, je hadt ook wel kans gezien, zonder mijn hulp daar weg te komen! zeide Brand afwerend. Wat was het voor een briefje, dat je hebt meegenomen?

— De politie had het onderschept, op een niet heel schrandere wijze, en het is geschreven door een lid van het Genootschap der Ontwaakte Zonen, waarvan je natuurlijk ook wel gehoord hebt. Tot dien geheimen bond zijn tot dusverre Brahmanen zoowel als Boedhisten, Mohamedanen en Islamieten toegetreden, en hoe ernstig dat is, beseft men pas goed, als men in het oog houdt, welke verbittering er eeuwenlang ge-

heerscht heeft tusschen die laatste, ontzaglijk groote, godsdienstige groepen. Ik ben ervan overtuigd dat het juist die onderlinge vijandschap was, die het mogelijk heeft gemaakt, dat het Engelsche gezag in Indië zich nog zoolang heeft kunnen handhaven! Vereenigen zij zich eenmaal — dan wee den Engelschen Eenhoorn! En dan moge het andere wapendier, de leeuw, zijn klauwen scherpen!

— Er was dus werkelijk een aanslag be-
raamd?

— Zonder twijfel! En de politie zou de sa-
menzweerders reeds in handen hebben, als zij
maar zoo verstandig was geweest, het briefje
naar zijn bestemming door te zenden, zoodat
niemand achterdocht had kunnen opvatten.

— Hoe kreeg ze het in handen?

— Dat weet ik niet.

— Mij dunkt dat ze óf den afzender, óf den
ontvanger toch had kunnen vatten, nu zij dit
briefje heeft ontdekt!

— Dat is niet volkomen zeker, Brand! Het
kan wel toevallig gevonden zijn — ik weet ook
volstrekt niet of zij den afzender niet in handen
hebben, en als het een Indiër is, dan zal hij stel-
lig zijn mond houden, en liever de gevangenis
ingaan dan te spreken! Maar aan dit alles denk
ik niet in de eerste plaats, al klinkt het zelf-
zuchtig! Ik denk aan de prachtige kans die ver-
loren is gegaan, door een noodlottig toeval! Als
ik tenminste dien prachtige diamant maar in
handen had kunnen krijgen!

Brand begon zachtjes te lachen, stak zijn hand
in zijn broekzak — en toen rolde er iets op het
tafelkleed, ter groote van een duivenei, dat fon-
kelde en straalde in alle kleuren van het spec-
trum —

— Hier heb je het fraais! zeide de jongeman
vroolijk. Ik ben blij dat ik je er een genoeg
mee kan doen! Ik kon dat ding van hem af-
plukken als een rijpe vrucht! En in mijn tasch
heb ik nog meer moois, want de dames strooiden
in de paniek hunne juweelen om zich heen, zoo-
als een boerenvrouw mais strooit voor de hon-
gerige kippen! Er is zeker wel voor een dertig-
duizend pond, zou ik zeggen! Ik behoefde
slechts voor hongerige kip te spelen, en al die
schoone zaken op de hielen der elkander krab-
bende en slaande dames samen te lezen!

HOOFDSTUK V.

Wie pleegde den aanslag.

Hij die den volgenden morgen, hoe vroeg ook, een bezoek zou hebben gebracht aan Lord William Aberdeen, in diens huis in de Cromwell Street, zou zich zeker geen seconde hebben opgehouden met de gedachte, dat hij stond tegenover den zelfden man, die nauwelijks vijf of zes uren tevoren op een bijna wonderbaarlijke wijze ontsnapt was uit het hoofdbureau van politie, om zoo te zeggen onder den neus van den hoofdinspecteur.

Ieder compromitteerend spoor was volkomen verdwenen, de gevonden juweelen en de diamant waren zoodanig verborgen, totdat zij naar een der schatkamers konden worden overgebracht, dat zelfs het scherpste oog ze niet had kunnen ontdekken, en Raffles gevoelde zich dus volkomen gerust in dit opzicht.

Gelijk hij wel verwacht had, bevatten de ochtendbladen zelfs geen woord van de ontsnapping.

Baxter zoowel als de inspecteur hadden er blijkbaar de voorkeur aan gegeven, over die ontvluchting het diepste stilzwijgen te bewaren, en ook de beide agenten hadden blijkbaar streng bevel ontvangen, met geen woord te reppen van hetgeen er dien nacht was voorgevallen.

Er moest dan ook wel heel weinig eer schuilen in een openbaarmaking van het gebeurde, die overigens niet het minste nut zou kunnen opleveren.

Want dat had de politie nu wel reeds ervaren: was Raffles eenmaal uit haar handen geglipt, dan werd hij ook niet zoo gemakkelijk weer gevangen, tenzij het toeval daarbij hielp, of een al te groote onvoorzichtigheid van zijn kant.

En die ontvluchting zal men dan ook alleen maar vermeld kunnen vinden in het archief van het politiebureau. Geen enkel blad ter wereld heeft er ooit een letter van bevat, en Baxter kon zich dus houden, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, en alsof er iets onbeteekenends was geschied, niet de moeite waard om er zich druk over te maken.

Maar voor het overige stonden de bladen vol van den inval der politie in het huis van den minister en er waren natuurlijk ook wel een paar persorganen die heel brutaal de vraag stelden,

wat er nu eigenlijk gebeurd was met den deftig gekleeden heer, die gearresteerd was omdat hij in stede van Lord Douglas Seymour, die ziek was, de soiree had bezocht!

Dat was een heel lastige, en een onaangename vraag, en de politie gaf er wijselijk geen antwoord op.

Zij maakte er zich af met wat men een „Jantje van Leiden” noemt, en liet vaag doorschemeren, dat die arrestatie op een vergissing berustte en met de eigenlijke zaak niet te maken had.

Het kan hier tevens wel geboekstaafd worden, dat Phileas Baxter nimmer zulke ellendige dagen heeft beleefd als juist in dien tijd, omdat een paar oppositiebladen maar niet ophielden, hun aandacht te wijden aan dien geheimzinnigen arrestant en wilden weten, wat men met hem gedaan had.

Het was toch onzinnig, een arrestant weer in vrijheid te stellen, die een valsche introductiekaart had gemaakt, en de gedaante van een eerbiedwaardig grijsaard had aangenomen, om binnen te dringen in het huis van den Minister, natuurlijk met een misdadig doel!

Waarom liet men zulk een man gaan? Wat stak daar weer achter? Was deze regeering nog niet genoeg gecompromitteerd? Enz. enz.

En Brand lachte in zijn vuistje, toen hij die verslagen las. Er stonden in dezelfde bladen wel drie of vier ingezonden stukken van gasten van Zijne Excellentie, die zich bitter beklaagden, ten eerste over de politie, ten tweede over het verlies van hunne juweelen.

En dat was alweer koren op den molen van de Laborbladen, die ironisch vroegen of het gebruikelijk was, dat kostbare steenen en dure parelen zomaar verdwenen in het huis van een minister zonder dat er iets van werd teruggevonden!

En toen men eindelijk tamelijk duidelijk te kennen gaf, dat men hieromtrent de bedienden van Zijne Excellentie maar eens moest onderfragen, toen gebeurde er weer een van die geheimzinnige zaken, die het Londensch publiek in de herinnering brachten, dat John Raffles, evenals wijlen Henry de Lagardère niet dood was, en nog altijd leefde!

Want nauwelijks was die betichting wereldkundig gemaakt, of er verscheen in de Times een kort, maar zeer duidelijk berichtje, waarin John Raffles mededeelde, dat men vooral geen van de bedienden van den Minister iets mocht aanwrijven, daar de juweelen der dames en heeren gasten en ook de kostbare diamant van den vorstenzoon zich in zijn bezit bevonden, en daar veilig waren!

Op de redactie van de Times veroorzaakte dit bericht een soort van binnenlandsche revolutie, en het had weinig gescheeld of drie, vier leden van den staf hadden op staanden voet hun ontslag gekregen, en in de eerste plaats de zoogenaamde chef-opmaker, dat wil zeggen de man, die belast is met het samenstellen van de pagina's.

Want hoe vreemd het ook moge klinken — niemand kon zich met mogelijkheid begrijpen, hoe dat bericht in de krant was gekomen!

Dat het door geen van de redacteuren geschreven was, werd onmiddellijk als een vaststaand feit uitgemaakt. Het moest dus langs een omweg, figuurlijk en letterlijk, naar de zetterij zijn gebracht. En dat was daarom mogelijk, wijl er naar die zetterij een afzonderlijke, voor het zettterspersoneel bestemde, ijzeren wenteltrap bestond.

Maar nu was het zonderlinge, dat alle zettters bezwoeren, dat berichtje niet in handen te hebben gehad!

En de meesterknecht deed een eed, dat het heel zeker niet door zijn vingers was gegaan! Hij was een man met een bijzonder geheugen, die ieder stukje copie eerst even inzag, en aan wiens aandacht niet het geringste beursberichtje niet het kleinste entre filet over kunst ontsnapte.

En hij verzekerde bij hoog en laag, dat een zoo kort bericht, door John Raffles ondertekend, hem onmogelijk had kunnen ontgaan.

Wat de opmaker betreft, die was op zijn post geweest, maar er zijn nu eenmaal bladzijden van te voren vastgesteld, waaraan hij maar heel weinig aandacht behoeft te wijden, omdat daar zelden iets in veranderd behoeft te worden, voor de vorm gesloten wordt, en ook hij legde de verklaring af, dat hij van het bericht niets gezien had, en dat is ook zelfs voor een geoefend opmaker heel wel begrijpelijk, want hij ziet de letters alleen in spiegelbeeld en in metaal gegoten.

En langzamerhand begon men te begrijpen dat er een vreemde op de zetterij moest zijn binnengedrongen, waarschijnlijk vermomd met een blauwen werkkie, die handig het berichtje kant en klaar, gezet en wel, in den vorm had geplaatst, op het allerlaatste oogenblik, en een paar tellen voor die vorm naar de stereotype-inrichting zou worden gebracht.

En dit zou des te meer verklaarbaar zijn, waar de Times niet minder dan 350 zettters heeft, alleen voor den dagdienst.

Hoe het dan ook geschied was — het was gebeurd, en het bericht miste zijn uitwerking niet.

Al te velen in Londen hadden tot hun nadeel kennis gemaakt met de werkwijze van John Raffles, maar ook moesten zij hem allen nageven, dat hij een volmaakt gentleman was in menig opzicht, en dat deze mededeeling aan het publiek hem uitsluitend was ingegeven door zijn wensch, onschuldige lieden vrij te pleiten van een misdrijf, dat hun ten onrechte werd aangewreven.

En van dat oogenblik af wendde de belangstelling zich weder van de gestolen, of liever de verloren juweelen naar de vraag: Wie had den aanslag in het huis van den minister beraamd?

Raffles had de juweelen — en daarover behoefde men dus niet meer te spreken, die waren voorgoed aan de circulatie onttrokken, verzonken in die geheimzinnige put, waaruit zij nooit meer te voorschijn zouden komen, tenzij in den vorm van geld — en van weldaden!

De politie huldigde dezelfde opvatting, en had al aanstonds ieder Jenkbeeld prijs gegeven, Raffles te zullen terugvinden, en met hem de kostbare sieraden. Hij hield zich te Londen op, dat stond vast, en dat was alles, wat de politie wist.

Dat was dus een afgesloten hoofdstuk, en het zou beter zijn, thans alle krachten in te spannen, om den man te vinden, die het compromitterende briefje geschreven had, hetwelk als onderteekening het zinnebeeld van de Sovjets droeg.

Een was er die daar heel anders over dacht, en dat was Ras Begul Khan.

Hij bracht, met een toornig gefronsd voorhoofd, overal bezoeken, beginnende met den minister van Justitie en geleidelijk afdalende, totdat hij zich zelfs verwaardigde in persoon te spreken met den hoofdinspecteur van politie, hij, een vorstenzoon! De opvolger van een der machtigste vorsten met zelfbestuur en een eigen legertje, die zich in het binnenste van Engelsch-Indië konden handhaven!

Zoo klom hij dus de maatschappelijke ladder af, van sport tot sport, en riep om zijnen diamant, dien hij tot iederen prijs moest terughebben, en op iedere sport werd hem hoffelijk ten antwoord gegeven, dat John Raffles den diamant had, en dat hij dus het verstandigst deed, zich vertrouwd te maken met het denkbeeld, zijn kostbaren diamant voor het laatst te hebben gezien, op den avond van het bal ten huize van den minister.

Ras Begul liet het zich echter niet voor ge-

zegd, omdat hij trotsch en koppig was, en toen de officieele machthebbers en politiebeambten hem geen hoop konden geven, en hem afscheepten met vage beloften van een onderzoek, toen stak hij zelf de handen uit de mouwen, en wendde zich tot niet minder dan drie particuliere detectives!

Nu is zulk een functionaris reeds uit den aard van zijn ambt, en uit hoofde van den zorg voor zijn portemonnaie, in zekeren zin verplicht, nooit de hoop geheel uit te dooven in de harten zijner klanten. En voor het eerst sedert eenige dagen vloeide dus de balsem eener gelukkige verwachting weder in het trotsche gemoed van den Indiër.

Het kan bijna niet anders, of in een stad als Londen moest een en ander bekend worden. Het werd dan ook bekend, en Raffles nam van de desbetreffende berichten met een glimlach kennis.

— De arme jongen laat het er niet bij, Brand! zeide Raffles dien morgen, toen Brand hem het bericht voorlas, terwijl hij zelf zich zorgvuldig schoor aan het marmeren waschbekken in de groote badkamer. Stel je voor — een particulier detective! Hij had hun evengoed kunnen opdragen, een naald te zoeken in een hooiberg! Die lieden beschikken immers niet over al het materiaal dat der politie ten dienste staat, en als zij hem maar de flauwste hoop hebben gelaten, dat zij hem zijn diamant konden terugbezorgen, dan zijn zij looze bedriegers. Waar woont die vorstenzoon ergens, Brand? Is hij niet verhuisd?

— Ja, gisteren heeft hij het Hotel Cecil verlaten, en met zijn gevolg zijn intrek genomen in een zeer fraai huis, aan de King Albert Road.

Raffles liet even het scheermes zakken, keek peinzend uit het raam, en vroeg:

— Uit hoeveel leden bestaat dat gevolg ongeveer?

— O, het is maar gering! Als Ras Begul een rijk Engelschman was, zou men het eenvoudig zijn personeel noemen. Hij heeft een particuliere secretaris, een Engelschman natuurlijk, hij heeft een kamerbediende, Ram Djegah, hij heeft een Engelschen chauffeur, daarentegen weer een Indischen kok, en die vier hebben voortdurend met hem gereisd, maar te Londen heeft hij nog een soort van vrouwelijke major domus of huishoudster, een huisknecht, en een dienstmeisje in dienst genomen.

— Slapen al die lieden in het huis?

— Neen, alleen zijn lijfbediende, de huisknecht, en de butler. Die vergat ik zoeven nog. De chauffeur heeft zijn verblijf in de garage, naast het huis, en alle anderen vertrekken des avonds, na het diner.

— Dat heb je goed onthouden!

— Maar waarom vraag je me dat alles?

— Omdat ik voornemens ben, mij niet tevreden te stellen met zijn diamant alleen, Brand! Je weet, dat dit ook trouwens niet ons oorspronkelijk plan was! Dat olijkleurige jongmensch is zoo verfoeilijk rijk, dat hij heel wel wat kan missen van zijn overdaad! Ik vind het voorts een schande, en zeer verwijfd, als een krachtige man zich ooit met zooveel diamanten, robijnen en andere fraaie steenen! Dat is goed voor een bal-masqué — of in zijn eigen land, bij hoffeesten. Om kort te gaan — wij zullen er vanacht eens een bezoek gaan brengen! En wij zullen den geheelen dag besteden aan een nauwkeurig vooronderzoek in deze of gene vermomming, zooals wij dat gewend zijn bij ondernemingen, waaraan eenig gevaar verbonden kan zijn!

— Eenig gevaar is niet kwaad! zeide Brand sarcastisch. Reken er maar op, dat die Indiër ons koelbloedig overhoop zal schieten, wanneer hij ons door een noodlottig toeval des nachts in zijn woning ontdekt.

Raffles vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen.

Dat was nu eenmaal de risico van het beroep, en hij was er de man niet naar, bevreesd te zijn voor den dood. Hij beschouwde zich slechts als een werktuig van de voorzienigheid, en dacht weinig over zijn menselijkheid na. Kwam hij te vallen, dan zou wellicht een ander zijn taak overnemen, en zoo niet — dan zou waarschijnlijk de verschrikkelijke wereldrevolutie, binnenkort te verwachten, daar wel zorg voor dragen.

De dag werd geheel besteed aan wat Raffles „de voorstudie” placht te noemen.

Het huis bleek vrij groot te zijn, het had aan de achterzijde een grooten tuin, het grensde aan een zijstraat en Raffles had al heel spoedig de zwakke punten ontdekt, die nu eenmaal eigen zijn aan ieder goed huis.

Het was prachtig ingericht, en waarschijnlijk gemeubeld en wel voor eenigen tijd gehuurd door Ras Begul, die dus klaarblijkelijk voornemens was, Londen niet zoo spoedig te verlaten.

De slaapkamer bevond zich op de eerste verdieping, en het was een zeer groot vertrek, met drie deuren, uitkomende op de gang en op andere kamers en even zooveel hooge ramen, die op den achtertuin uitzagen.

De garage bleek een klein bijgebouwtje te zijn, met een woning voor den chauffeur er boven, en gelegen naast het huis, waarvan zij gescheiden was door een smallen doorgang, van de straat afgesloten door een soort ouderwetsch poortje.

En toen Raffles eindelijk terugkeerde van dien onderzoekingsstocht, zou hij desnoods in het

duister den weg hebben kunnen vinden in het huis, zoo sterk was zijn herinneringsvermogen ontwikkeld.

Nog informeerde hij handig en discreet naar de gewoonten van den Indiër, en dien nacht, om half twaalf ongeveer, reden de beide mannen in

de groote auto, door Henderson bestuurd uit — om een avontuur te beleven, waarop zij naar alle waarschijnlijkheid geen van beiden gerekend hadden, en dat een einde aan beider leven heeft dreigen te maken.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK VI.

De bom.

Zooals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen werd de auto geposteed op een honderdtal meters afstand van de vesting die moest worden genomen, en Henderson kreeg slechts bevel om te wachten.

En als hij daar eenmaal zat, met zijn kraag opgeslagen, onbeweeglijk, dan wist Raffles dat de brave reus zou wachten tot den jongsten dag, tot dat hij het bevel zou krijgen om heen te gaan.

Hij wist dat hij surveilleerende agenten zoveel mogelijk uit den weg zou gaan, en hun anders wel wat op de mouw zou weten te spelen. Hij zat met het koordje van het nummer-

bord in de hand, waarmede hij allerlei combinaties van cijfers en letters te voorschijn kon tooveren, en de kleine hefboom was gereed om te worden overgehaald om daardoor tot zelfs de kleur van den wagen te veranderen, door het snel te voorschijn schuiven van enkele paneelen.

En op dat punt gerustgesteld liepen Raffles en Brand haastig door de slecht verlichte zijstraat, en in de richting van den tuinmuur, die aan die zijde den tuin afsloot van de straat.

Het was toen reeds bij half een, en in deze deftige buurt liet zich bijna geen enkel gerucht meer hooren.

In het groote huis scheen alles reeds ter ruste te zijn, want alle ramen waren donker, ook die van de slaapkamer.

De wind was opgestoken, en deed de bladeren der hooge boomen in den tuin ruischen, en sloeg de takken tegen elkander, zoodat het lichte gerucht, door hun overklimming gewekt, volkomen verdoofd werd.

Want er was wel een poortje, maar Raffles had zich reeds dien dag overtuigd, dat het niet alleen gesloten was, maar met zeer sterke grendels was afgesloten, en zoo stil was de buurt niet, of het zou heel gevaarlijk zijn geweest, te willen trachten, beide grendels van buiten af door te zagen, nog afgezien van het oponthoud.

Raffles had dus eenvoudig het korte, gemakkelijk te verbergen stalen klimtoestel gebruikt, en nu stonden zij reeds aan den anderen kant van den muur, en wachtten eenigen tijd, om hunne oogen aan de duisternis te doen gewennen.

Zij stonden in een tamelijk slecht onderhouden tuin, waar sedert jaren alles in het wild groeide, en waar zeker in langen tijd geen tuinman een voet had gezet, want overal groeide het onkruid tusschen de kiezelsteenen van de paden, de grasranden waren ongelijk, de heggen waren ongesnoeid.

En Ras Begul scheen er zich weinig om te bekommeren, of de tuin in die staat van halve verwildering bleef, nu hij toch slechts weinige weken in dat huis zou wonen.

Langzaam en voorzichtig slopen Brand en Raffles op de achterzijde van het groote heerenhuis toe, dat somber en dreigend voor hen scheen op te rijzen.

Zij konden hoogstens nog een meter of tien van de achterdeur verwijderd zijn, toen Brand plotseling zijn hand op den arm van Raffles legde, en heel zacht fluisterend sprak:

— Zie daarginds eens!

Raffles volgde de richting, welke Brand aanwees, en zag een heel flauwe lichtkier, op een plek, die hij niet aanstonds kon thuisbrengen

— Hé — dat is vreemd! mompelde hij. Waar kan dat licht branden?

— Is het misschien in het bediendenvertrek?

— Welneen, dat bevindt zich geheel rechts in den zijvleugel. Die lichtstreep is ook zoo laag bij den grond, dat men eerder aan een keldergat zou denken. Dat is het echter ook al niet. Keldergaten zijn veel kleiner, en voor zoover ik weet zijn ze ook niet met een luik afgesloten, dat dan veel kleiner zou moeten zijn. Wij zullen eens zien wat het is.

Langzaam slopen zij naar de plek, waar de streep licht zich flauwtjes afteekende, bijna een meter lang, en plotseling stonden zij als bij af-

spraak weer stil, en keken elkander aan, alsof zij de verbazing op elkanders gezicht konden lezen.

Zij stonden voor een soort van schuingeplaatst luik, hetwelk Raffles dien middag had aangezien voor de afdekking van een kolenhok of iets dergelijks en dat met twee zeer sterke hangsloten was afgesloten.

Tegen den muur was een soort van lage uitbouw, aan de voorzijde nauwelijks een decimeter hoog, aan den kant van den muur wat hooger, bijna een meter breed, en van metselsteenen opgetrokken, en die uitbouw was afgesloten door het reeds genoemde zware luik. Het moest zeker al heel oud zijn, regen en zon hadden het hout beurtelings doen uitzetten en krimpen, twee planken waren een weinig van elkander geweken, en het was door de reet tusschen die beide planken, dat de dunne lichtstraal zichtbaar werd.

Het was dus heel zeker geen kolenhok, maar klaarblijkelijk een kelder, en in dien kelder hield zich iemand op, tenzij het mogelijk was, dat men daar bij ongeluk licht had laten branden.

— Dat is een onplezierige geschiedenis! mompelde Raffles ongeduldig. Er zijn dus blijkbaar nog bedienden op. Misschien is dat wel de wijnkelder, en doet een van de heeren zich te goed.

Hij bleef even in beraad staan, en wilde reeds een paar schreden teruggaan als om den geheelen achtergevel met zijn blik te omvatten, toen beide mannen eensklaps weer bleven stilstaan op het hooren van een zonderling gerucht, dat klaarblijkelijk van onder den grond kwam.

Het klonk als het afloopen van een wekker, maar oneindig veel zachter, het was een soort van snorrend geluid, alsof er een reusachtige poes aan het spinnen was.

En men moest vlak bij het luik staan, om het te kunnen vernemen.

Dan hield het plotseling op — dan begon het weder — tot het voorgoed zweeg.

— Wat zijn dat voor dwaze grappen? fluisterde Brand heel zacht. Wie zijn daar toch beneden?

— Dat weet ik niet, Brand — maar ik geloof wel te kunnen verzekeren, dat wij hier niet aan grappen behoeven te denken! Wij moeten naar binnen, en zien wat het is! Ga Henderson halen — ik vermoed dat wij hulp zullen behoeven! Laat hem de auto in de zijstraat plaatsen, voor het huis van den dokter die daar woont. Zoo kan het den schijn hebben, alsof de geneesheer laat bezoek heeft gekregen van een patiënt.

— Maar waarom? Is dat niet gevaarlijk?

— Het is mogelijk — maar wat hier gebeurt is misschien nog heel wat gevaarlijker, Brand! Het is alsof mij plotseling een licht opgaat — en ik wil zekerheid hebben! Vluc wat — geef heel

zachtjes het teeken, en laat hem hier komen, het is heel waarschijnlijk dat wij zijn hulp niet zullen kunnen ontberen!

Zonder verder nog iets op te merken verwijderde Brand zich in de duisternis. Er verliepen omstreeks tien minuten, gedurende welke zich niet het minste opmerkelijke voordeed, terwijl het ook volkomen stil bleef, en toen zag Raffles plotseling twee gedaanten opdoemen in de duisternis, en hij herkende de reusachtige gestalte van Henderson.

— Het kostte een beetje moeite om hem over den muur te krijgen, want hij schijnt nog altijd in den groei te zijn! fluisterde Brand.

— Dat meen ik hier te hebben opgemerkt! zeide Raffles droogjes. Het is een geluk dat hij niet den geheelen muur onderstboven heeft getrokken!

— Wat is dat voor een licht, mylord? vroeg Henderson, zijn zware stem zooveel mogelijk dempend.

— Dat is nu juist wat ik gaarne zou willen onderzoeken, James! En ik zal je moeten uitnoodigen, alleen te spreken als het volstrekt noodzakelijk is, want zelfs als jij fluistert, is het een halve mijl verder te hooren! En komt nu mede — ik meen te weten, waar wij het gemakkelijkst en het vlugst kunnen binnendringen!

De drie mannen liepen achter elkander langs den achtergevel, totdat Raffles, die vooraan liep, stilstond, zijn zak met gereedschappen naast zich legde, en bukte om naar de tralies te tasten van een keldergat, omtrent een halven meter hoog, en zeven of acht decimeters breed.

De tralies waren stijf verroest, de steenen waren verweerd, en het zou zeker niet veel inspanning kosten, ze geheel los te maken.

Raffles had gemeend, hier met zijn werktuigen aan den gang te moeten gaan, maar de aanwezigheid van Henderson zou hem alle verdere moeite wel kunnen besparen.

Hij maakte plaats voor den reus, greep zwiingend diens krachtige hand, en bracht die in aanraking met een van de tralies.

Henderson had te veel ervaring om niet aanstonds te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij greep met zijn beide geweldige vuisten de tralie vast, rukte een paar malen — en bijna zou hij achterover getuimeld zijn, want zoo geweldig was zijn kracht dat hij reeds bijna bij de eerste poging de tralie had losgetrokken uit het verweerde gesteente. Hij wrikte ook de onderzijde spoedig los, en begon toen met de tweede ijzeren stang, die hem een weinig meer last veroorzaakte, maar die hij toch binnen tien minuten uit zijn voegen had weten te rukken.

De doortocht was vrij.

Brand, de kleinste en de slankste van het drietal, liet zich het eerst door de opening zakken, louter op het gevoel, daar Raffles nog geen licht durfde te ontsteken, en het moest een vrij diepe kelder zijn, want hij raakte juist even met zijn voetpunten den vloer, terwijl hij met zijn handen aan de benedenzijde van het keldergat hing.

Na hem volgde Raffles, en tenslotte wrong de reus zich niet zonder eenige moeite door het nauwe gat.

Raffles en Brand waren voorzien van hunne omhangtasschen, waarin zich alles bevond wat zij konden noodig hebben, en nu gingen zij eens voorzichtig onderzoeken, waar zij zich bevonden.

Nu, dat onderzoek behoefde maar zeer kort te duren, want de kelder bleek niets anders te bevatten dan wat leege vaten en half vergane manden met stroo, waarin waarschijnlijk wijn verpakt was geweest. Het rook er duf, en men hoorde het ritselen van vlugge muizenpootjes over den steenen vloer, zonder de dieren te kunnen zien.

Brand vond een lap, bevestigde die voor het keldergat na op een kist te zijn geklommen, en nu pas durfde Raffles licht te maken.

De kelder bleek een wrakke deur te hebben, die blijkbaar van buiten gesloten was, maar het slot was zoo oud en erbarmelijk, dat Raffles het met zijn vlugge vingers binnen weinige tellen geopend had.

Dadelijk doofde hij het licht weer, na zich te hebben overtuigd dat die deur uitkwam op een gang, die zeer lang scheen te zijn, en waarschijnlijk langs een groot gedeelte van den achtergevel van het huis liep, terwijl zich eenige meters verder het begin vertoonde van een steenen wenteltrap.

Pas na zich te hebben overtuigd dat hij geen spoor van licht zag, noch ook eenig gerucht vernam, knipte Raffles opnieuw zijn lantaren aan en deed voorzichtig een paar schreden in de gang.

Naar de bouwwijze van die gang te oordeelen, moest het huis al zeer oud zijn.

Het had een gewelfd dak, en de wanden waren van zeer groote, vierkant gehouwen steenen opgetrokken.

De drie mannen slopen voorbij de wenteltrap, die, zooals zij wel gedacht hadden, niet meer dan acht treden had, en gingen de gang verder in, in de richting van het kleine uitbouwttje, dat met het schuine luik was afgedekt, en waar de lichtkier dadelijk de aandacht van Brand had getrokken.

Het was duidelijk, dat er maar zelden iemand in deze gang kwam, en het rook er naar aarde en allerlei afval.

De muizen schenen hier hun onbetwist rijk te hebben, en liepen in alle richtingen over den vloer, blijkbaar zeer verrast en verontwaardigd door de komst van menschen op hun terrein.

Verderop maakte de gang een bocht, beter gezegd een scherpen hoek, en Raffles schatte, dat hij nu ongeveer in het midden van het groote huis moest zijn. Hij wist dat in den anderen vleugel de gebruikte kelders waren, waar levensmiddelen werden bewaard, wijn, kolen, en waar ook de machines stonden, die de lift in beweging brachten.

Een oogenblik aarzelde Raffles weder, en toen legde hij zijn vinger op de lippen, ten teken van waarschuwing, en beduidde Brand en Henderson dat zij op dezelfde plek moesten blijven wachten, terwijl hij verder de gang insloep, in de richting van een stevige deur, met ijzer beslagen, die hij wat verder ontwaarde.

Hij deed ongeveer twintig stappen, doofde zijn lamp om beter te kunnen zien, zoodra hij voor de deur stond, en bukte zich, teneinde een opening te vinden, waar hij doorheen zou kunnen zien.

Hij vond echter volstrekt niets, nergens drong het minste lichtstraaltje naar buiten, en toch was hij ervan overtuigd, dat dit de kelder moest zijn, waartoe het luik boven den uitbouw behoorde.

Maar terwijl zijn hand over de stoffige oppervlakte van de deur streek ontmoetten zijn tastende vingers een soort van verhevenheid, met een rond omtrek, en Raffles begreep dat het een kwast moest zijn, die halverwege uit het hout stak.

Met eenige inspanning slaagde hij er in, de kwast verder los te wrikken — en eensklaps drong een lichtbundel naar buiten, en teekende op den tegenover liggenden wand een lichtcirkel af.

Raffles bracht het oog voor de opening, en hij zag een schouwspel, dat hij wellicht half en half verwacht had, en dat hem toch nog met verbazing en schrik vervulde.

In een grooten, en vrij helder met electrisch licht verlichten kelder zaten acht mannen bijeen, waaronder twee Chineezers en de overigen waren klaarblijkelijk Indiërs, op een na, die een Europeaan was, of beter gezegd een Rus, met een sterk uitgesproken Mongoolsch type, laag voorhoofd, breede onderkaak, stompe neus, en schuin geplaatste, smalle oogen.

Zij waren gezeten rondom een lange, stevige tafel van ongeschaafd hout, met planken inplaats

van pooten, en wel wat gelijkend op een van die werktafels, zooals timmerlieden ze gebruiken, die bezig zijn voor een in aanbouw zijnd huis.

En op die tafels waren een paar voorwerpen te zien, die Raffles dadelijk met een gevoel van afschuw vervulden.

Een er van leek op een gewone conservenbus, en een van de Indiërs was bezig, er met een mesje het etiket af te krabben, met liefkoozende gebaren, en een ernstige uitdrukking op zijn donker gelaat.

Dan lagen er verschillende uurwerken, waarschijnlijk gesloopt uit oude wekkers, flanellen lappen, koperdraad in allerlei afmeting maar ook stonden er flesschen; open en gekurkt, en lagen er zakjes met verschillenden inhoud bij elkander.

De man met het Mongoolsche type sprak op zachten toon, nam een leeg conservenblik, draaide het om en om, en scheen instructies te geven.

Hij sprak de taal der Indiërs, die hij volkomen scheen te beheerschen.

De Chineezers, stom en onbeweeglijk, terwijl alleen hun zwarte spleetogjes verrieden dat zij leefden, volgden met de grootste aandacht zijn aanwijzingen.

Raffles was zelfs geen seconde onzeker aangaande den aard van wat hij daar zag; het toeval deed hem daar niets meer of minder aanschouwen dan een school voor bommenwerpers!

Die zakjes bevatten „worstjes” dynamiet, pakjes hagelpatronen, los kruut, wollen draden voor lonten, de flesschen bevatten glycerine, en andere stoffen, gebruikt bij het vervaardigen van de vreeselijkste springtroffen, zooals ook de groote oorlog ze kende.

Een weinig afgezonderd stond een bom, een zoogenaamde helsche machine, die blijkbaar geheel gereed was, en nu en dan nam de Mongool ze voorzichtig op, wees naar verschillende onderdeelen, en zette dan het vreeselijke ding voorzichtig weer op zijn plaats.

In het ledige blik begon hij voorzichtig allerlei stoffen te doen, stak er een lont in, wees, hoe die bevestigd moest worden aan een uurwerk, en las nu en dan iets voor uit een klein boekje of brochure.

Raffles liet zijn oogen eens over de aanwezigen gaan.

En toen herkende hij, vlak tegenover de deur, Ram Djegah, de Indische bediende van Ras Begul Khan.

HOOFDSTUK VII.

In doodsgevaar.

En nu werd zekerheid, wat Raffles daareven vermoed had, zoodra hij het zachte snorren had gehoord, dat zooveel gelek op het spinnen van een reuzenpoes.

Ram Djegah maakte deel uit van een geheim genootschap, en waarschijnlijk was hijzelf het geweest, die den aanslag had beraamd in het huis van den minister, terwijl zijn meester daar vertoefde!

Met het oog zoo dicht mogelijk tegen de opening gedrukt, trachtte Raffles nog meer te ontdekken, en ook iets op te vangen van hetgeen daar binnen gesproken werd. Maar ofschoon hij de taal der Hindoes zeer goed kende, zoo was het hem toch onmogelijk te verstaan wat die man met zijn geel, breed gelaat, daar verklaarde.

Maar het was bijna zeker, dat hij daar onder-richt gaf, want niemand van de anderen zeide iets, en allen keken aandachtig toe, terwijl de leermeester met vlugge, blijkbaar geoeffende vingers een helsche machine maakte.

Een hunner rookte bedaard een sigaret!

En dat terwijl de minste onvoorzichtigheid, een wegsplattende vonk, een spetje van een afgestoken lucifer een vreeselijke ramp tengevolge kon hebben! Die lieden schenen ieder begrip van gevaar verloren te hebben, en gingen met het kurkdroge kruit om, alsof het gemalen koffie was!

Zij schoven de rolletjes dynamiet onverschillig terzijde, en een paar malen had de leermeester de gereedgemaakte bom moeten verzetten, daar een van zijn leerlingen haar bijna met de ellebogen van de tafel had gestooten.

Of de mannen gewapend waren, kon Raffles onmogelijk zien.

Wel droegen zij westersche kleeding, en vier hunner droegen gewone sportpetten.

Het was duidelijk dat Ram Djegah hen had binnengelaten door de achterdeur, zoodra zijn meester zich ter ruste had begeven.

Raffles wilde reeds weder achteruitsluipen, toen er iets geschiedde, dat den toestand onmiddellijk geheel wijzigde.

Wij zeiden reeds dat de deur, oud en zelden gebruikt, met een dikke laag stof bedekt was, en van dat stof drong Raffles, terwijl hij zijn oog

dicht tegen de opening moest drukken, een hoeveelheid in neus en mond.

En eensklaps, zonder dat hij in staat was om het te onderdrukken, voor hij iets had kunnen doen om het te beletten, nieste hij.

Onmiddellijk werd het daarbinnen levendig, een ruw in elkander getimmerde stoel viel om, en voor Raffles nog goed en wel begreep wat er geschiedde, werd de deur reeds opengerukt, en zes, acht armen grepen hem vast, en trokken hem vliegensvlug naar binnen, waarop de deur weer werd dichtgeworpen.

Het geschiedde zoo verbazend snel, dat Raffles zich nog niet eens goed hersteld had van zijn niesbui, toen hij zich reeds in gevangenschap bevond op geen meter afstand van de tafel, volgeladen met de gevaarlijkste springstoffen en met een helsche machine van groote kracht, als het ware onder het bereik van zijn hand.

Hij had nog gepoogd zijn revolver te grijpen, maar zijn pols werd als in een ijzeren schroef geklemd, bruine vingers verdwenen in zijn zijzak, en hij gevoelde zich zijn wapen ontnemen.

En dat alles was zoo stil geschied, dat men niets anders gehoord had dan het omwerpen van een stoel en de voetstappen naar de deur.

Gelukkig scheen geen van de samenzweerdere op het denkbeeld te komen, dat Raffles medeplichtigen kon hebben! En Raffles wachtte er zich wel voor, door eenige beweging of een enkel woord te verraden, dat hij niet alleen was.

Hij zag zich omringd door dreigende gezichten, hij zag het blinken van dolken en van revolverloopen, maar voor alles zag hij het breede, duistere gelaat van den Mongool, vlak bij het zijne, die hem aanstaarde met zijn bijna geheel dichtgeknepen oogen, en met een frek om zijn breede lippen, die weinig goeds voorspelde.

En naast hem stond Ram Djegah, met een uitdrukking van zoo dierlijke woede op het gelaat, dat ieder ander dan Raffles verbleekt zou zijn.

Hij bleef echter volkomen kalm, en hij prees zichzelf gelukkig, dat hij zich door geen enkele beweging verraden had, en niet de hulp van Brand en Henderson had ingeroepen.

Die twee zouden nu zeker in de buurt zijn gebleven, en wel zoo verstandig zijn, een betere gelegenheid af te wachten om Raffles te bevrijden, dan een inval in dezen kelder kon opleveren, waar overal de ontplofbare stoffen lagen rondgestrooid alsof het een onschadelijk poeder was.

Een ongelukkig schot in een hoopje van dat bruine poeder — en niet alleen de kelder zou ineenstorten, maar zeker het geheele huis!

Want Raffles had verstand van die zaken, en een enkele blik op de tafel zeide hem, dat daar genoeg dynamiet bijeenlag om desnoods een heele kerk op te blazen.

Het duurde eenigen tijd voor de Mongool begon te spreken. Hij sprak het Engelsch zonder eenig merkbaar accent.

Klaarblijkelijk woonde hij reeds lang in het land.

— Wie ben je, en hoe kom je hier? vroeg hij langzaam, met de armen over de borst gekruist, en Raffles zag het breede, lange lemmet van zijn dolk, dien hij krampachtig in een der vuisten hield geklemd, als een streep van licht afsteken tegen de donkere stof van zijn jas.

— Wel, wie ik ben zal U wel weinig belang inboezemen! antwoordde Raffles luchtig, en wat ik hier kom doen, moet U toch duidelijk zijn! De juweelen van den heer des huizes hebben mij aangelokt, en ik kom ze weghalen!

— Spreek minder luid, hond! beet de ander hem op sissenden toon toe. Zoo — je bent dus een inbreker?

— Zoo noemt men deze lieden gemeenlijk, die na middernacht ongevraagd de huizen binnenkomen, met het doel om de bewoners te bestelen! antwoordde Raffles koeltjes.

— En — zoekt men die juweelen gewoonlijk in de kelders? ging de Rus op denzelfden sissenden toon voort.

— Daar zoudt gij mij bijna vangen, hernam Raffles onverstoorbaar. De zaak is dat ik een lichtstreep zag, in den tuin, en mijn nieuwsgierigheid dreef mij er toe, de oorzaak van dat licht eens te gaan naspeuren!

— Zijt gij alleen?

— Een zonderlinge vraag! Geloof gij dat ik een inbraak opvat als een pic-nic?

Ram Djegah, die nog geen woord gezegd had, maar Raffles niet uit het oog had verloren, kwam nu heel langzaam nader, en zeide met zijn diepe keelstem:

— Ik geloof te weten wie die man is! Je herinnert je, Krysof, dat ik dien avond mijn meester moest volgen naar het huis van den Minister — dat alle duivelen der hel hem mogen halen! Ik ken dien man, die daar staat! Hij is het, die werd weggeleid, en ik heb hem nog in de auto zien

brengen, juist even voor ik wegsloop en mij uit de voeten maakte. O, ik was goed ingelicht — ik had mijn spionnen in dat huis!

— En wat zou dat? vroeg Krysof, van den een naar den ander kijkend.

— Als ik gelijk heb, makker, dan is die man Raffles! Ik zie dat de naam ook jou niet onbekend is! Velen onzer broeders in Engelsch Indië vreezen hem als een booze ziekte! De politie zoekt hem ook daar, en nu hebben wij hem in ons midden! De vriend der armen! De zoogenaamde „Onbekende Heilige” van White Chapel en Houndsditch!

— Wel wel, dat is een zonderling toeval! grinnikte Krysof, en voor het eerst opende hij zijn oogen wat verder, en keek Raffles van top tot teen aan.

Plotseling veranderde hij geheel en al van toon, kwam nog wat naderbij, en vroeg dreigend:

— Begrijp je wat we hier deden?

— Ja, dat was vrij gemakkelijk te zien! antwoordde Raffles bedaard. Gij houdt er een soort hoogeschool op na voor aspirant moordenaars! Vergis ik mij niet dan hebt gij daar een helsche machine gereed en enkele anderen zijn zoo goed als klaar. Ik kan niet oordeelen over Uw meesterschap in het vervaardigen van bommen, maar ik neem gaarne aan dat ze uitstekend zijn in hun soort, en dat wij allen de lucht invliegen, als gij niet zoo verstandig zijt, dat gevaarlijke ding daar, wat meer naar het midden van de tafel te verplaatsen! De gewoonte om met dat goedje om te gaan schijnt U blind voor het gevaar te hebben gemaakt!

— Je weet dus wat wij doen, indringer! Maar weet je ook, wat wij beoogen?

— Ook dat is niet zoo moeilijk te raden! De bladen hebben ons dienaangaande al ingelicht. Gij waart voornemens een aanslag te plegen op onzen minister van Koloniën, en al zijn gasten — en dat is mislukt, en nu hebt gij zeker een herhaling op het oog —

— Een heel verstandig man — een schrander man! riep Ram Djegah vol ironische bewondering uit. En weet die schrander man wie ik ben, en wat ik nog meer zal doen?

Raffles keek aandachtig, zonder een spoor van vrees, naar het lichtbruine gelaat, en toen meende hij die trekken te herkennen, en ze vroeger wel eens te hebben gezien — lang geleden — in een achterbuurt van Ceylon.

Den naam van den man had hij nooit geweten, maar hij wist dat hij een gevaarlijke schurk was, en dat hij betrokken was geweest bij alle opstanden, pogingen tot verzet, en aanslagen tegen het Engelsche gezag in Ceylon.

De Indiër moest begrijpen wat er in Raffles

omging, althans hij vervolgde grijnslachend:

— Ik ben wel in dienst van Zijne Hoogheid, den Uitzuiger, maar hij weet niet wie ik ben, en als hij het zal weten, dan zal het te laat zijn! Komaan, je mag het wel weten wat wij hier doen, en wat onze plannen voor dezen nacht zijn! Aanstonds begeven wij ons naar boven, en wij zullen Zijne Hoogheid opknoopen aan zijn eigen beddekoord! Wij zullen ons meester maken van zijn schatten, maar dan, alvorens wij de vlucht nemen, zullen wij het uurwerk in beweging zetten van die helsche machine daarginds, — en het huis zal met hem ineensinken!

— Prachtig bedacht! zeide Raffles, vervuld van walging en afschuw. En de ongelukkige bedienden, die in dit huis slapen?

De Indiër haalde slechts de schouders op, en een wereld van haat en minachting klonk in zijn stem, een eeuwigheid van onderdrukking en machteloos verzet, toen hij met dit enkele woord antwoordde:

— Daar behoor ik ook toe! hernam Raffles. Ik zal er dus op moeten rekenen hun lot te deelen, na wat ik hier gezien en gehoord heb?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Krylof koeltjes. Ik zie met genoegen dat gij een goed inzicht hebt in Uw eigen toestand! Lieden die iets van onze plannen gezien of gehoord hebben — die zijn natuurlijk ter dood veroordeeld! Als gij geloovig zijt, zoo bidt dan tot Uwen God, want over een uur zult gij niet meer tot de levenden behooren!

— Vindt gij het niet wat zonderling, mijnheer Krylof, dat gij aldus handelt met eenen man, in wien gij toch eigenlijk een medestander zoudt moeten zien? vroeg Raffles, den ander recht in het gelaat ziende.

— Een medestander? herhaalde Krylof langzaam. Drijft gij den spot met ons! Geloof gij dat wij iets gevoelen voor Uwe zachte, wekelijkse middelen? Denkt gij soms dat wij gelooven, met geld en het stichten van allerlei fraaie instellingen de menschheid te genezen van al haar verschrikkelijke kwalen. Wij grijpen frisch toe — en indien alles zou vergaan, wat op deze vervloekte aarde bestaat — het zou ons niet deren, want alles wat er na ons komt moet beter zijn dan hetgeen er thans bestaat!

Zijn gelaat had onder het spreken van deze woorden een afschuwelijke uitdrukking gekregen en het schuim was hem om de lippen gekomen.

Raffles haalde slechts de schouders op en zeide kortaf:

— Ik zal mij over dit onderwerp met U maar niet in een discussie begeven — waarschijnlijk zouden wij elkander niet overtuigen. Doe dan wat gij te doen hebt, als gij gelooft dat dit het goede is en tracht U te verzetten tegen den loop der dingen, gij onnoozele dwaas! Wat geschieden moet, dat geschiedt, maar geloof nooit, dat gij en uwe gelijken iets zullen hebben bijgedragen tot de groote verandering, die komen zal!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VIII.

De juweelen van Zijne Hoogheid.

Het bleef weer even stil, en toen zeide Krylof kortaf:

— Gij hebt gelijk — woorden hebben hier geen doel. Wij zullen handelen. Bindt hem, mannen, en twee onzer zullen hem bewaken, tot wij daarboven gereed zijn. En gij zult hier vast alles in orde maken, zooals ik U heb uitgelegd en bevolen.

Raffles dacht er zelfs niet aan, zich te verzetten. Misschien zou een van die dwazen geschoten hebben in dezen kelder, en de gevolgen zouden ontzettend zijn geweest. Bovendien — wat zou hij kunnen beginnen, onbewapend als hij was, tegen acht mannen?

Hij liet dus zonder verzet toe, dat zijn armen hem op den rug bijeen werden gebonden, en ging toen zitten op den hem aangewezen stoel.

De mannen fluisterden nog wat met elkander, de deur werd voorzichtig geopend, en zes vertrokken er, na hunne wapens te hebben nagezien, en met gezichten waarop een vreeselijke vastberadenheid viel te lezen; de deur ging weer dicht, een der achtergebleven Indiërs schoof er een zwaren grendel voor, en onmiddellijk begonnen zij te doen, wat hun waarschijnlijk reeds van te voren was opgedragen.

Een hunner, met een langen Indischen dolk voor in den gordel, verzamelde met zijn sigaret nog in den mond, de verspreid liggende worstjes dynamiet, deed ze in een houten doosje en plaatste dit in een hoek van den kelder. Ook de zakjes met kruid en andere springstoffen bracht hij bijeen, en legde ze op een ruwen plank, aan den muur bevestigd.

Intusschen hield de ander zich onledig met de helsche machine, die dadelijk de aandacht van Raffles had getrokken.

Het was blijkbaar een van die toestellen, die werken door middel van een schok en dus niet door middel van een uurwerk.

Op vier of vijf plaatsen staken er pennen uit, waarvan er zeker een bij een val op den vloer dezen moest raken, en zoo de ontploffing zou bewerkstelligen. Natuurlijk zou al het dynamiet mede de lucht ingaan, en van het geheele huis zou geen steen op den andere blijven.

Raffles zag toe, hoe de man aan een ring, aan

de bus vastgesoldeerd, het uiteinde bevestigde van een zeer lang touw, dat hij vervolgens heen stak door een nauwen muurspleet, ter nauwer-nood een hand breed en die tot dusverre was afgesloten met behulp van een witten lap, die hij onmiddellijk weer liet neervallen.

Raffles begreep, dat het opgerolde kluwen thans naast het luik moest liggen.

Na hun afschuwelijk werk te hebben volbracht zouden de aanslagplegers dat kluwen ontrollen, over den tuinmuur klimmen, een ruk aan het touw geven, en dan onmiddellijk op de vlucht slaan.

De bus zou van de tafel worden getrokken, een der pennen zou den vloer raken, en de daverende losbarsting zou onmiddellijk daarop volgen.

Maar terwijl Raffles keek, was hij ijverig bezig met heel iets anders — — —

Wij zeiden reeds, dat de stoelen ruw ineen waren getimmerd uit planken en stukken lat, en Raffles had bijna onmiddellijk gevoeld, dat een lange spijker, onhandig ingedreven, door het hout heenstak, juist op die plek, waar zijn gekruiste polsen zich bevonden.

Hij bedacht zich geen oogenblik, met van deze omstandigheid gebruik te maken, en drukte telkens en telkens weer het koord waarmee hij gebonden was tegen den spijker, trok het touw heen en weer, en maakte vezel voor vezel los.

Indien de Indiërs niets hadden gedaan en voortdurend op hem hadden gelet, zou Raffles zeker niet geslaagd zijn in zijn opzet, want dan hadden zij de bewegingen van de armen moeten zien, hoe gering die ook waren.

Zij waren echter zoo overtuigd dat de gevangene onmogelijk iets tegen hen kon uitrusten, en zij waren zoo in hun werk verwiept, dat het touw reeds voor meer dan de helft was vernield, toen een der Indiërs voor het eerst naar Raffles keek.

Onmiddellijk bleef hij doodstil zitten, met gebogen hoofd, als verpletterd door vrees en ontzetting.

En dadelijk ging hij weer door met het bevrijdingswerk, zoodra de Indiër zich weer bemoeide met de helsche machine, waarmee hij

omging alsof het een stukje speelgoed was.

Raffles zag hij het vreeselijke ding niet ver van den tafelrand plaatste, en nu hing het touw in een flauwe bocht, en verdween onder de dikke lap — en alles was gereed voor den aanslag.

Dit alles had zeker nog geen tien minuten geduurd — en Raffles, de spieren van zijn armen spannend, bemerkte dat het touw bijna stuk was.

Maar op dit oogenblik keek de Indiër naar hem, die zooveen de ontploffingsmiddelen van de tafel had weggenomen, en bijeenverzameld in een hoek van den kelder.

Misschien was de argwaan van den man gaande gemaakt door de ongewone houding van Raffles of door de uitdrukking van zijn gezicht. Hoe het ook zij, hij kwam naderbij, zeker om zich te overtuigen of de touwen nog goed bevestigd waren.

Raffles begreep dat hij nu moest handelen. Het ging om zijn leven!

Toen de man nog slechts een stap van hem af was, rukte hij met een hevige krachtsinspanning het touw vaneen, en deed bijna tegelijkertijd een bliksemsnelle greep vaar het gevest van den dolk, die daar onder het bereik van zijn hand was.

De man slaakte een onderdrukte kreet van doller woede, en greep naar de keel van Raffles, terwijl hij met zijn nog vrije hand naar zijn revolver tastte, maar reeds glansde het lemmet in het elektrische licht, en de man stortte zoo lang als hij was voorover op den grond — zijn eigen wapen was hem tot aan het gevest in de borst gedrongen.

De ander stond toe te kijken, roerloos als een beeld, en zoo volkomen verrast, dat Raffles reeds bij hem was, voor hij nog tot het besef was gekomen van wat er eigenlijk was geschied.

Maar toen zette hij de helsche machine op tafel, die hij juist nogmaals had opgenomen, om ze nieuwsgierig te bekijken en stortte zich brullend op Raffles, die hem met een kaakslag velde.

Maar de man was den slag ten halve ontweken, want hij was met katachtige lenigheid dadelijk weer op de been, trok zijn vlijmscherpe yatagan, en deed een verschrikkelijken houw naar Raffles, die slechts door een bliksemsnelle beweging, den doodelijken slag wist te ontkomen. Het zware, breede, lemmet van het wapen drong ver in het hout van de tafel, die dreunde onder het geweld van den houw, en voor

de man de yatagan kon lostrekken had Raffles hem reeds opnieuw aangegrepen en achterover op de tafel gedrukt, terwijl hij zijn vuist met vreeselijke kracht op het hoofd van den man deed neerkomen.

De Indiër kronkelde zich wanhopig, wist een arm vrij te maken en reikte zoo ver hij kon achteruit, terwijl zijn vingers zich kromden als klauwen, en bijna de helsche machine aanraakten, die hij blijkbaar van de tafel trachtte te stooten.

Raffles voelde een klam zweet uit al zijn poriën breken, want de toeleg van den Indiër was duidelijk — hij wilde liever met al zijn kameraden ten gronde gaan, als slechts het plan ten uitvoer werd gebracht, om den gehaten Ras Begul Khan te doden. Raffles kende de toemalige wraakzucht van de Indiërs en hij wist dat deze man geen seconde zou aarzelen, om zijn plan te volvoeren.

Met oogen vol ontzetting bemerkte hij, hoe de tafel onder hun beider gewicht krakend over begon te hellen, en hoe de bus heel langzaam, millimeter voor millimeter omlaag schoof, die helling volgend, en den rand van het tafelvlak reeds bijna bereikt had.

Nog een enkele schok, — nog een paar centimeters en het blik met zijn ontzettenden inhoud zou op den vloer vallen, en het lot van allen in dat huis zou bezegeld zijn.

Met verdubbelde kracht beukte zijn vuist op het hoofd van den Indiër, die krampachtige stooten gaf met zijn arm, en de helsche machine telkens een heel klein beetje verder schoof.

Zij moest aanstond vallen — het kon niet anders, en alles zou gedaan zijn.

Maar een laatste, met alle kracht toegebrachte slag verdoofde den Indiër.

Hij slaakte een diepe zucht, zijn hoofd viel opzijde, en zijn spieren ontspanden zich.

Hijgend kwam Raffles overeind, de tafel hernam haar vroegeren stand, het slappe lichaam van den Indiër viel op den grond, en Raffles haastte zich de bom midden op de tafel te zetten, en het daaraan gebonden touw met zijn zakmes door te snijden.

Hij knevelde en bond den Indiër haastig, wierp het slappe lichaam in een hoek, snelde naar de deur, en schoof den grendel terug.

Er was niets te zien in de gang!

Wat was er dan met Brand en Henderson gebeurd? Waren zij het slachtoffer geworden van de misdadige bende?

Maar dat was bijna onmogelijk! Stellig zou

er iets van strijd te hooren zijn geweest — er zou geschoten zijn!

Maar waar waren zij dan?

Er kon niet veel meer dan een kwartier verloop zijn, zeker Krylof, Ram Djegah en de anderen waren heengegaan om den rijken vorstzoon te vermoorden.

Hadden zij hun plan reeds volbracht?

Stellig niet — dat zouden Henderson en Brand voorkomen hebben, al hadden zij er voor moeten vechten!

Hij moest en wilde zekerheid hebben.

Zonder tijd te verliezen greep hij zijn revolver, die op een der stoelen was achtergelaten, snelde door de gang, beklom de trappen, zoo zacht mogelijk loopende, en zijn hijgende ademhaling verwenschend, die hem misschien kon verraden, en bereikte de eerste verdieping.

Hij stond stil en luisterde.

Hoorde hij daar geen schreden?

Maar — dat gerucht kwam van den kant van de groote werkkamer, waar de kast met kostbaarheden stond?

Zouden de schelmen dan eerst zich hebben willen meester maken van het geld en de juweelen, en pas daarna den vorst hebben willen dooden?

Dat moest wel zoo zijn, want Raffles kon en wilde het denkbeeld niet aanvaarden, dat Ras Begul vermoord zou zijn, zonder dat Brand en Henderson een hand zouden hebben uitgestoken om het te beletten!

Het gerucht was zoo zacht, dat Raffles zijn gehoor moest inspannen om het te vernemen, en een slapende man zou er zeker niets van hooren, temeer daar het slaapvertrek van den vorstzoon in een zijvleugel lag, ver verwijderd van de plek waar de zachte schreden klonken.

Waar Raffles stond was het stikdonker, en hij behoefde geen vrees te koesteren dat men hem zou hooren.

Hij deed voorzichtig een paar stappen buiten zijn schuilplaats, toen hij zich plotseling bij de mouw voelde trekken.

Zijn eerste beweging was naar zijn zak, toen hij een welbekende stem hoorde fluisteren, vlak bij zijn oor:

— Schrik niet! Wij zijn het! Wij hebben alles kunnen zien, wat er daar beneden voorviel — ik heb je het touw zien vernielen — wij wilden je nog te hulp komen, maar de deur was zwaar, stevig gegrendeld en zelfs Henderson kon ze onmogelijk indrukken!

— Dan is dat dus dat dreunend geweld ge-

weest, dat ik tijdens de worsteling met den Indiër gehoord heb! fluisterde Raffles terug. Ik meende dat het het kloppen van het bloed in mijn hersens was! Hoe kom je hier?

— Zoodra we je naar binnen zagen brengen, en door het kwastgat van de deur konden zien dat je leven geen onmiddellijk gevaar liep, zijn we blijven luisteren, en zoo hebben wij gehoord wat de schurken voornemens waren. Wij hebben ons juist bijtijds verscholen om het zestal voorbij te laten trekken, en toen zijn wij hen op den voet gevolgd, zoodra wij zagen dat je bewakers je rustig lieten zitten. Zij moeten echter van plan zijn veranderd, want inplaats van dadelijk naar de slaapkamer te gaan, zijn zij naar de werkkamer getrokken, en het duurde niet lang of daar waren zij aan den gang met de kleine brandkast aan een zware, eikenhouten kast, waar zeker kostbaarheden in zaten. Die Krylof, — zoo heet hij immers? — scheen er verstand van te hebben!

— Goed gehandeld, Brand!

— Wij zagen wel dat dit alles niet zoo spoedig zou gaan, en toen zijn we weer vlug teruggekeerd, en kwamen juist, toen je bijna gereed was met het stukmaken van het touw! Ik heb verschrikkelijke oogenblikken doorleefd, toen ik je daar zag worstelen met dien Indiër en de helsche machine van de tafel dreigde te glijden. Henderson was half dol, omdat die deur, zeker eenige duimen dik, hem weerstand bood.

— Waar is hij nu?

— Hij staat aan het andere einde van de gang.

— Spoedig dan naar de slaapkamer, want het is duidelijk dat zij nu gereed zijn, en den Indiër willen vermoorden — waarschijnlijk bij wijze van afschrikwekkend voorbeeld!

— Ben je gewapend, Edward?

— Ik heb mijn revolver! Houdt je lampen gereed, want het moet licht zijn als wij strijden. En spaar hen niet — het zijn niet veel meer dan beesten!

Zij slopen de gang ten einde en waren bijna aangeploft tegen Henderson, die juist ongerust begon te worden, en eens op onderzoek uitging.

Zij moesten nog een hoek omslaan, en toen zagen zij schemerachtig afstekend tegen het lichte gordijn van een breed gangraam een klein troepje mannen, die blijkbaar fluisterend de koppen bijeenstaken, en zich ophielden voor een hooge, witgelakte deur.

Een hunner scheen aan de kruk te morrelen, en toen de deur gesloten bleek te zijn, wierpen

eensklaps twee Indiërs tegelijk zich tegen het dunne paneel, dat krakend versplinterde en in een oogwenk stortten de zes man zich naar binnen en waren uit het oog verdwenen.

En nog terwijl zij hen achterna snelden hoorden de drie mannen een schot kraken, gevolgd door een gil, en den bons van een lichaam, en het gerucht van een worsteling.

In een oogwenk waren zijzelf door de versplinterde deur binnengetreten, en Raffles, het electrisch licht aanknippend, riep bevelend:

— Handen op, of wij schieten!

In het midden van de kamer lag een bruin lichaam roerloos uitgestrekt.

Ras Begul was bijtijds wakker geworden en had nog een enkel schot kunnen afvuren uit zijn revolver, die hij uit de lade van het kastje had kunnen nemen, dat naast zijn bed stond, en het schot had een der Indiërs doodelijk in het voorhoofd getroffen, maar als een brullende troep wolven hadden de anderen zich aanstonds op hem geworpen, en nu worstelde hij, gekleed in zijn dunne zijden pyjama, nog op het bed liggend als een wanhopige met een overmacht, die hem zijn revolver reeds had ontnomen.

De Indiërs hoorden den waarschuwingsroep wel, maar zij schenen niet voornemens te zijn, zich zonder meer over te geven.

Sommigen trokken hunne kromme dolken, en twee tegelijk wierpen zich op Henderson, die een diepe snijwonde aan den schouder opliep — maar de twee Indiërs zouden dan ook nooit meer hun wapen hanteeren, want met zijn verschrikkelijken vuist sloeg hij een van zijn aanvallers de hersens in, en de ander kreeg een kogel midden in het hart.

Raffles rekende af met Krylof, die verraderlijk van achter op hem was toegeslopen en hem juist zijn dolkmes tusschen de schouders wilde planten, toen Raffles zich omwendde, en hem met de kolf van zijn revolver zoo heftig op het hoofd sloeg dat de Rus bewegingloos bleef liggen.

De vierde man werd door Brand geveld, maar de vijfde, die zag dat het spel verloren was, vluchtte bijtijds, onder het uitstooten van de vreeselijkste verwenschingen.

Brand liep hem een eindweegs na, maar de man scheen wel vleugelen aan de voeten te hebben.

Hij ijldde een gang ten einde, duwde een raam open, bereikte een balcon aan de tuinzijde, en liet zich met de vlugheid van een aap, na over den rand geklommen te zijn, langs een regenpijp zakken.

Brand zag hoe hij naar het luik snelde, zich

daar bukde, iets scheen op te rapen, met een gillend lachen, zich door den tuin verwijderde, niet snel loopend echter, zooals men mocht verwachten, maar juist alsof hij in zijn loop belemmerd werd.

Plotseling slaakte de jongeman een kreet van opluchting en riep half luid, alsof iemand hem kon verstaan:

— O, die ezel! Nu begrijp ik wat hij doet! Hij ontrolt het koord van de helsche machine — en als hij in veiligheid is zal hij er aan trekken! Nu, hij mag zijn gang gaan!

Hij ijldde weer terug, en zag hoe Raffles in de slaapkamer sprak met den Indiër, die in trotsche houding voor zijn bed stond, terwijl Henderson doende was, de gewonde Indiërs te binden.

Het bleek dat zij van den buit een groot pak hadden gemaakt, en de jongeman zag dat pak in de handen van Raffles, en hij hoorde hem juist zeggen:

— Ras Begul Khan — gij houdt er een merkwaardige wijze op na Uw dankbaarheid te beuigen jegens lieden, die U het leven redden! Nu, ik wil U daar verder geen verwijt van maken — het is misschien Uw gewoonte! Ik vind het echter vreemd dat gij niet eens eenige duizenden ponden sterling over hebt voor Uw eigen kostbaar leven! En daarom ben ik wel verplicht te nemen, wat ik gedacht had dat gij mij onmiddellijk zoudt hebben geschonken voor mijn armen en ongelukkigen!

De Indiër keek Raffles met een duisteren blik aan, en riep toen heftig:

— Gij hebt ook mijn diamant gestolen!

— Gevonden, Uwe Hoogheid!

— Vinden en behouden — dat is voor mij stelen!

Raffles haalde de schouders op en zeide koeltjes:

— Ieder heeft daaromtrent zijn eigen opvattingen! In elk geval valt het mij zeer tegen, dat ge niet eens als een waar edelman afstand weet te doen van een bedrag, voor U van zoo luttelen omvang! Wij laten U nu alleen, in de hoop, dat gij U zult beteren! Tot mijn leedwezen zal ik U nog eenige oogenblikken alleen moeten laten met deze schurken, die U thans niet meer zullen kunnen deren! Bel zoo spoedig mogelijk de politie op, en laat zij zeer voorzichtig zijn daar beneden in den kelder, want er staat daar een machine, die Uw geheele huis en ook Uw kostbare persoon geheel zou kunnen verwoesten, als hij ontplofte! Ja, Hoogheid, gij hebt maandenlang een van Uw doodsvijanden in Uw dienst gehad, die nu onder Uw eigen dak

les ontving in het bommen maken. En thans neem ik werkelijk afscheid van U — want ik hoor Uw bedienden daar aankomen!

En Ras Begul bleef onbeweeglijk voor zijn bed staan, met zijn somberen blik en zijn armen over de borst gekruist, en liet Raffles heengaan, die met een hoffelijke buiging afscheid van hem nam.

Het is wel zooals Rudyard Kipling het heeft gezegd in een van zijn meest beroemde gedichten:

Oost is oost en west is west — —

En nimmer zullen die beiden elkander ontmoeten!

De volgende aflevering bevat:

De Zwarte Danseres

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt eveneens om de 14 dagen een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885